



Foto Marko Vombergar

Duhovno življenje

BUENOS AIRES LETO-76  3 • MAREC 2009



Mladinskega dne
na Slovenski
pristavi v Castelarju
se je udeležil
ljubljski pomožni
škof dr. Anton
Jamnik, ki je
maševal in mlade
nagovoril.

Foto Matjaž Čeč

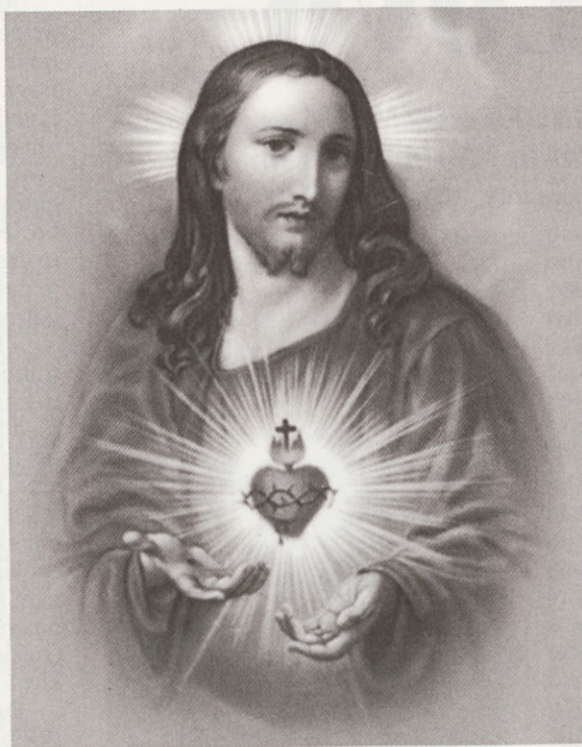


RANA PREBODENEGA SRCA

Takole je pisal
LJUBLJANSKI ŠKOF DR. GREGORIJ ROŽMAN

Kaj je nagnilo vojaka, da je že mrtvemu Jezusu s sulico sunil v prsi in tako globoko porinil, da je prebodla srce (prim. Jan 19, 31-37)? Ko mu je naenkrat šinila ta misel v glavo, se pač ni zavedal, odkod je prišla. Od nebeškega Očeta! Napovedano je bilo to v Svetem pismu in se je moralo zgoditi, da se izpolni: »Gledali bodo vanj, ki so ga prebodli« (Zah 10, 12; Jan 19, 34). Vojak je s sulico pokazal na Srce, da so vsi videli in gledali, kako je iz njega pritekla kri in voda (Jan 19, 34). Gledali so vanj tisti, ki so bili tedaj pod križem navzoči, ni jih bilo več mnogo, gledali so vanj vsi krščanski rodovi vsa stoletja in gledajo vanj danes vsi, ki vanj verujejo, in dokler bo kaj ljudi na zemlji, bo vedno nekaj takih, ki bodo na to Srce obračali poglede, polne zaupanja. Na široko je zazijala rana na prsih, pot k božjemu Srcu je bila odprta. Krvava rana na Jezusovih prsih je znamenje, po katerem najdemo prebodeno Srce; žari na razbičanem telesu kakor osamel rdeča roža na od toče razbitem vrtu.

Jezusa ta rana ni več bolela, a je pomembno, da so prav to rano začeli najbolj častiti; njeno češčenje se je razvilo v danes najbolj razširjeno katoliško pobožnost, v češčenje presvetega Srca Jezusovega. Sulice Srce Jezusovo sicer ni več čutilo, a odkar je začelo utripati, je že bilo ranjeno



od ljubezni. Človeško Srce Jezusovo je od vsega početka posoda neizmerne božje ljubezni. Do vrha je polno tega svetega ognja, ki kar žari iz njega na vse strani, da bi se ob tem »žarečem ognjišču ljubezni« ogrel ves svet. Ta ljubezen je silila ven, v vsa človeška srca bi se hotela razliti, s popolnim samožrtvovanjem bi rada dokazala vsem ljudem svojo zveličavno silo, tako da Jezus že ni mogel več strpeti, gnalo ga je v trpljenje in smrt, da sprostí to nakopičeno ljubezen v naše odrešenje. »Večje ljubezni nima nihče« (Jan 15, 13).

Zunanje vidni dokazi Jezusove največje ljubezni so njegove svete rane. Ker je neizmerno ljubil, je tudi neizmerno trpel. Ljubezen in bolečina sta dvojčki. Najmočnejši in najsvetlejši žarek iz Boga je ljubezen. Kogar zadene, ga nedopovedljivo osreči in zaboli obenem. Tudi naša človeška ljubezen, tako nepopolna in nestalna, je sladka in grenka hkrati. Grenkobo povzroča vsaka neizpolnjena ljubezen – in katera človeška ljubezen je v vsakem oziru izpolnjena? In če je do najvišje možne mere izpolnjena, je vendar združena z mučnimi skrbmi, ki ranijo ljubeče srce, in vsako zemeljsko ljubezen pretrga smrt, ločitev pa vseka v srca prizadetih vedno boleče rane.

Srce Jezusovo je bilo prebodeno, da je odprto nam vsem. Tudi rane, ki jih ljubezen v naša srca vseka, so za to, da se naše srce odpre dru-

gim, našim bližnjim in Bogu. Sebična ljubezen, ki srce za Boga in bližnjega zapira, ni prava ljubezen, ne pozna sladke grenkosti, ne čuti sreče žrtvovanja za druge. Srce našega Zveličarja je polno nesebične ljubezni, nas lju-

bi bolj kot se sami moremo ljubiti; naše zveličanje mu je bolj pri srcu kakor nam samim. Tako je: zaradi mene je bilo to Srce prebodeno. Katero drugo srce bi bilo moje ljubezni bolj vredno? Nemirno bo naše srce

vse dotlej, da se bo odpočilo v večni ljubezni, na prebodenem Jezusovem Srcu.

Duhovna misel za šesto postno nedeljo, 29. marca 1953, iz knjige Duhovne misli škofa dr. Gregorija Rožmana.

V SLOVO

BESEDA ŠKOFA ROŽMANA
našim staršem in starim staršem
Na rožnovenski praznik, 7. oktobra 1947

Predragi verniki!

Ko smo že tretje leto v negotovem begunstvu, ste se začeli najprej iz Italije seliti čez morje v daljne dežele Južne Amerike. V čisto nove razmere, v nove dele zemlje, med doslej še nepoznane narode odhajate. Vem, da vam je pri srcu težko, vzdržuje vas pa upanje, da boste vsaj na varnem in brez strahu za življenje. Odslej boste pod drugimi nadpastirji tistih škofij, v katerih se boste naselili. Zadnjič vam torej kot vaš nadpastir pišem v slovo in za na pot te besede, ki mi prihajajo iz ljubečega in trpečega srca, ki ga razjeda skrb za zveličanje vaših duš.

Zakaj je Bog dopustil, da moramo nositi križ begunstva? Pravični Bog je vsled naših grehov prisiljen, da od časa do časa pošilja kazni na grešni svet. Te kazni zadenejo grešnike, ki so pred Bogom krivi, pa tudi nedolžne; grešnikom v kazni, nedolžnim v zasluženje. In to zasluženje nedolžnih nagne božje usmiljenje, da podeli grešnikom še večje milosti v spreobrnjenje. Ko živimo v dobi splošne božje kazni, glejmo, da ne bomo še huje kaznovani, trudimo se, da si bomo z nedolžnostjo in zvestobo v službi



božji pridobivali čim več zasluženja, ki ga Bogu darujemo v namen, da se grešnega sveta usmili.

Bog vas pošilja med druge narode, ki doslej Slovencev še niso poznali, da bi z zgledom pravega krščanskega življenja tem narodom svetili. Za vas velja, kar je Tobija v asirski sužnosti rekel svojim rojakom:

»Slavite Gospoda vpricho narodov, zakaj on sam nas je razpršil med nje. Pokażite jim njegovo veličino, hvalite ga vpricho živečih. On je namreč naš Gospod in Bog, on je naš Oče na veke.«

Ali vas bo Gospod Bog še kdaj pripeljal nazaj v domovino? Ali bo nova dežela postala za vas tudi nova domovina, v kateri boste živeli vi in vaši potomci? Na to vprašanje, ki vas spremlja v novi svet, ne vemo odgovora. A to je gotovo: božje usmiljenje nad nami bo tem čudovitejše, čim zvestejše uresničimo v svojem življenju božje načrte. Tako je zopet Tobija zagotavljal svoje rojake:

»Tepe nas Bog zavoljo naših hudobij, pa zopet se nas bo usmilil in nas skupaj zbral iz vseh ljudstev, med katera nas je raztresel. Če se boste spreobrnil k njemu iz vsega srca in vse duše, da boste ravnali iskreno pred njim, tedaj se bo obrnil k vam in vam ne bo skril svojega obličja. Premislite to, kar vam bo storil, in ga že zdaj slavite na vsa usta, hvalite pravičnega Gospoda in zahvaljujte kralja vekov.«

Da bi tudi vas, dragi verniki, Bog v kratkem skupaj zbral iz vseh delov sveta in vas srečne vrnil svobodni domovini, ostanite Bogu in njegovim zapovedim zvesti, živite s sveto Cerkvijo povsod, kjer boste. Vtisnite si v spomin sledeča navodila, ki vam jih iz očetovskega srca dajem na pot:

1. «Vse dni svojega življenja imejte Boga pred očmi» (Tob 4,6). **OHRANITE SI ŽIVO VERO IN UTRDITE SE V NJEJ, DA SE VAM NE BO OMAJALA**, čeprav bi živeli v versko brezbrizni okolici. Dokler si živo vero ohranite, ne boste povsem zapadli grešnemu življenju.

2. **IMEJTE LJUBEZEN IN USMILJENJE MED SEBOJ**. Trdo življenje vas čaka in težaven začetek, pomagajte si med seboj.



Begunci iz špitalskega taborišča v Avstriji se odpravljajo v Argentino, kot ptice, ki se zaradi mrzle zime selijo v južne kraje.

Z združenimi močmi boste vsi najuspešnejše napredovali. »Bodi usmiljen, kolikor le moreš, tako si zbiraš krasno plačilo za dneve stiske« (Tob 4,10).

3. MOLITEV PRIDNO GOJITE! Vsak zase redno molite vsak dan. V družinah ne opuščajte skupne molitve. Božjo službo redno obiskujte ob nedeljah in zapovedanih praznikih, četudi bi jezika, pridige ne razumeli. Daritev svete maše je ista povsod, milosti in blagoslovi iz nje isti, kakor doma. Vaša največja tolažba bodi sveta maša, obisk Najsvetejšega v cerkvi – pa naj so cerkve še tako drugačne kakor ste jih bili vajeni doma. Kdor v tujini cerkve več ne obiskuje, je v resnici brezdomec in izgubljen.

4. MARIJO ČASTITE! Njenemu brezmadežnemu Srcu ste posvečeni. Z rožnim vencem se ji priporočajte, njenemu varstvu se izročajte. Spomin na Marijo Pomagaj naj v vaših dušah nikdar ne obledi. Ob njeni materinski roki ste doslej hodili, držite se je tudi na poti čez morje, ne izpustite te roke, dokler vas ne pripelje v večno domovino.

5. ANGELOM VARUHAM SE PRIPOROČAJTE, pa ne samo za potovanje, ampak vsak dan v tuji zemlji med neznanimi ljudmi. Tam boste njihovega varstva in vodstva še mnogo bolj potrebovali.

6. ZAKRAMENTE REDNO PREJEMAJTE, kakor ste od doma navajeni, da si obnavljate in ohranjate nadnaravno življenje

milosti. Marsikdo bo pri tem naletel na težkoče, ki jih doslej ni imel. Morda bodo nekateri od cerkve in duhovnika tako oddaljeni, da ne bodo mogli tolikokrat priti v cerkev, kakor bi radi. V novi deželi, kamor greste, so daljave velikanske v primeri z našimi domačimi razmerami. Drugi zopet ne bodo imeli slovenskega spovednika pri roki. Naučite se kmalu toliko jezika, da se boste mogli vsaj za silo spovedati. Nikar ne opuščajte spovedi, če slovenskega spovednika ne bo na razpolago,



Nadangel Rafael in Tobija

da se ne odvadite rednega in pogostnega prejemanja svetih zakramentov. Ne pozabite Srca Jezusovega in Marijinega! Če prvih petkov in sobot ne boste mogli opravljati, ne pozabite vsaj prvih nedelj v mesecu. Črpajte si dušnih moči, tolažbe in milosti iz svetih zakramentov. Bodite živi zgledi ljubezni do Jezusa v presvetem Rešnjem Telesu.

Življenje vam bo v marsikaterem pogledu ubožno in revno. Seveda se boste pošteno trudili, da si olajšate svoj položaj, kolikor bo le mogoče. A glavno je, da si ohranite čisto vest, poštenje in živo vero. Držite se misli starega Tobija, ki je v revščini izgnanstva učil svojega sina:

»Sicer živimo revno, pa vendar posedujemo toliko bogastva, če se Boga bojimo, greha varujemo in dobro delamo« (Tob 4,23).

Dragi verniki! Ni se mi izpolnila pristrčna želja, da bi vas bil mogel kdaj obiskati ali se pred vašim odhodom od vas posloviti. Naj bo ta zame bridka odpoved darovana Bogu za spreobrnenje grešnikov. Od daleč vam pošiljam svoj blagoslov in vam kličem:

»Potujte srečno, Bog bodi z vami na vašem potovanju in njegov angel naj vas spremlja« (Tob 5,21). Dokler bom živ, bom molil za vas in vas blagoslavljal, kjerkoli boste. Na svetu se morda ne bomo več videli, tedaj nasvidenje pri Bogu! Z Bogom!

+ GREGORIJ, škof ljubljanski

ALBIN, škof

469-550

1. marec

SILVESTER ČUK

Bretonski polotok (ali Bretanja) na severozahodu Francije je dobil ime po prebivalcih Bretoncih, ki so keltskega izvora in slovijo po globoko zakoreninjeni vernosti celo danes, ko je francoska družba zelo razkristjanjena. Ta pokrajina je rodila veliko svetniških ljudi. Eden prvih je sveti Albin, katerega spomin obhaja Cerkev danes. Pesnik Venancij Fortunat, ki je bil le malo mlajši od današnjega svetnika, je sestavil njegov prvi življenjepis. Imenuje ga »vredne korenine najvrednejši sad«. Izšel je iz poznorimske krščanske rodovine, rastel pa je med germanskimi Franki, ki so pred kratkim prejeli krst. Rodil se je leta 469 v mestu Vannes. Starši so bili bogati in ugledni, predvsem pa odlični kristjani, in so tudi Albinu posredovali vero, ki je usmerjala njihovo življenje. Starši so bili še ohranjevalci prejšnjega, rimskega reda, Albin pa je pripadal že novemu rodu in je hotel biti v njem glasnik božjega reda. Zato je zapustil dom in odšel v samostansko samoto, kjer se je vzgajala tedanja krščanska elita.

Redovništvo v tedanjem času še ni imelo enotnih pravil, zato se je vsaka samostanska družba razvijala dokaj samostojno in se držala pobud preskušanih asketskih voditeljev. V samostanu, kjer je živel Albin, so se ravnali po svetlem zgledu svetega Martina iz Toursa. Meniška šola ni zatirala osebnih sposobnosti in tako je tudi Albin lahko razvil svoje izredne darove. Že zgodaj je bil vodilna osebnost svoje okolice in v meniškem življenju je bil vsem zgled. Zato so ga leta 504, ko mu je bilo petintrideset let, izvolili za opata v Tehilaku na jugu Bretonskega polotoka. Službo predstojnika je opravljal petindvajset let. Vzorno življenje menihov je bilo kakor svetla luč vernikom v bližnji in daljni okolici.

Leta 529 je bil na željo ljudstva izbran za škofa v mestu Angers. Šestdesetletni opat Albin je nerad



zapustil samostansko zatišje. Ko pa je bil sredi sveta, je pokazal enako odločnost in junaštvo, s kakršnim je svojo voljo podrejal ljubezni do Kristusa kot menih. V tej težavni službi je ostal dvajset let. Bila so to leta Albinove

neutrudne dejavnosti in neprestanih bojev. Predvsem se je posvetil oznanjevanju evangelija versko zane-marjenim množicam staroselcev in mlademu rodu Frankov, ki so se po nedavno sprejetem krstu šele uvajali v krščanske navade. Trudil se je, da olajša bedo siromakom, če treba tudi v spopadih z bogataši in mogočnejši v tedanji družbi, ki so bili kristjani le po imenu, po mišljenju in navadah pa so ostali pogani. Njegov življenjepisec Venancij Fortunat ga primerja strogemu Janezu Krstniku in zatrjuje, da ni moč povedati, koliko je škof Albin prestal, ko je odstranjeval polovičarstvo in zanikrnost v verskem življenju. Posebna skrb škofa Albina je veljala urejanju dobrega družinskega reda; tu je preganjal poleg drugega ženitev med najbližjimi sorodniki. Dosegel je, da je pokrajinska sinoda škofov v Orleansu glede tega izdala odlok. Želel je, da bi škofje nastopali enotno, vendar vsi niso podpirali njegovih prizadevanj. Za glavno oporo pri delu so mu bili redovniki. Kljub vsem težavam in razočaranjem je vztrajal, ker mu je ljudstvo močno zaupalo in se rado zatekalo k njemu po pomoč.

Ko je dopolnil osemdeset let, so mu moči opešale in 1. marca leta 550 je ugasnil. Že šest let po smrti so nad njegovim grobom zgradili cerkev, kamor so prihajali številni romarji.

Ime Albin izhaja iz latinske besede *albinus* - bel, bled; svetel, srečonosen. Na spominski dan sv. Albina godujejo tisti, ki jim je ime Albin, Bine, Binček ali Albina, Binca. Slovenske oblike tega imena so: Zoran, Zorko, Zora, Zorka.

VSI SO BOŽJE LJUDSTVO, KI MI JE ZAUPANO

FRANÇOIS X. NGUYEN VAN
THUÂN (9)

Prvega decembra 1976 ob deveti uri zvečer so me nadoma poklicali skupaj z nekaterimi drugimi zaporniki. Drugega za drugim so nas vklenili v verige in nas po dva in dva naložili na tovornjak. Kratka vožnja nas je vodila v Tân Cảng (Newport), novo vojaško pristanišče, ki so ga nekaj let prej odpri Američani. Pred seboj smo videli ladjo, ki je ostala v temi, da bi ljudje ne spoznali, kaj se dogaja. Odpluli smo proti severu; pot je bila dolga 1.700 kilometrov.

Skupaj z drugimi zaporniki so me odvedli v ladijsko podpalubje, tja, kamor nakladajo premog. Svetila je samo majhna petrolejka, sicer pa je vladala popolna tema. Bilo nas je 1.500 ljudi v razmerah, ki jih ni mogoče opisati. V moji glavi je divjal vihar. Do tega trenutka sem bil v svoji škofiji, zdaj pa bom končal kdo ve kje! Premišljeval sem Pavlove besede: »In glejte, zdaj grem ... v Jeruzalem in ne vem, kaj me bo tam doletelo. Vem edinole to, na kar me Sveti Duh v vseh mestih opominja, da me čakajo vezi in stiske«. Tisto noč sem prebil v tesnobi.

Ob koreninah evangelizacije

Naslednji dan, ko je nekaj sončnih žarkov prodrlo v ladijsko

podpalubje, sem okrog sebe opazil žalostne in obupane obraze drugih zapornikov. Bilo je kakor na pogrebu. Eden od njih se je poskušal obesiti z žico. Drugi so me poklicali. Govoril sem z njim. Nazadnje mi je prisluhnil. (Pred dve-ma letoma sem spet videl tega človeka na nekem medverskem srečanju v Kaliforniji. Poln veselja mi je prišel naproti, zahvalil se mi je in je vsem pokazal brazgotine na vratu, ki jih ima še zdaj.)

Med tem potovanjem so zaporniki, ko so slišali, da je med njimi škof Van Thuân, prišli k meni in mi zaupali svoje strahove. Ure so tekle in ves dan sem z njimi delil njihovo trpljenje in jih tolažil. Tri dni potovanja sem podpiral svoje zaporniške tovariše in premišljeval o Jezusovem trpljenju. V mrzlem decembru na Tihem oceanu sem drugo noč polagoma razumeval, da se začena novo obdobje moje poklicanosti. V škofiji sem organiziral različne pobude za evangelizacijo nekristjanov. Zdaj je šlo za to, da grem z Jezusom h koreninam evangelizacije. Šlo je za to, da grem z njim umret *extra muros*: zunaj svetega obzidja.

Križani Jezus je postal navzoč tam, kjer živijo vsi prekleti

V tem premišljevanju se želim poglobiti v osupljive Pavlove besede: »Preklet je vsak, kdor visi na lesu« Ta strašna trditev prihaja iz pete Mojzesove knjige in je v Jezusovem času veljala za besedo Božjega prekletstva nad tistimi Judi, ki so v Božjem imenu, v imenu Mojzesove postave pretrpeli rimsko obsodbo na smrt s križanjem.

Savel je bil prepričan o resničnosti te besede glede križanega Jezusa. Ni mogel biti nič drugega kakor preklet, zavržen od Boga ta človek iz Nazareta, ki je zapeljeval ljudstvo, tako da je jedel z grešniki, prelamljal pravila čistosti in trdil, da je Mesija. Njegova smrt na

križu je bila jasno znamenje, da ni delal v skladu z voljo Jahveja.

Kot mlad rabin Savel ni mogel prenašati, da bi za tem lažnim prerokom po njegovi smrti še vedno hodili ljudje, ki so povzročali nered v sinagogah, razglašajoč, da je Jezus Mesija in da je živ pri Bogu. Vneto je preganjal Jezusove učence, dokler ga ni nekega dne Vstali potegnil za sabo in ga popolnoma spremenil. Tisti, za katerega je Savel mislil, da je v



nasprotju z Božjo voljo in da ga je Bog zavržel, se mu je razodel kot Božji Sin, kot tisti, ki dela Božje Očetovo obličje bolj vidno.

Od tistega trenutka je beseda prekletstva iz pete Mojzesove knjige, ki je bila poprej dajala upravičenost svetemu sovraštvu do kristjanov, začela razodevati brezmejno Božjo ljubezen do človeka. Če je bil ta Križani zares Božji Sin, če je bil torej Bog sam navzoč v tem človeku, ki je visel s križa, potem ta smrt s križanjem ni bila prekletstvo, ampak je razodela, kako zelo se je Bog približal tistim, ki so bili daleč od njega. Ko je Jezus visel na križu, je postal

navzoč tam, kjer so živeli vsi prekleti, tam, kjer je živel grešni svet, oddaljen od Boga. In ravno tako je vsem ponudil spravo in rešenje.

»Extra muros - zunaj obzidja«

Izročilo prve Cerkve prepoznava to resničnost še v enem dejstvu: Jezus je umrl 'extra muros', »zunaj mestnih vrat«, kot pravi pismo Hebrejcem, zunaj vinograda, to je zunaj Izraelovega občestva in torej zunaj svetega kraja navzočnosti Jahveja, kraja, kjer more stati samo religiozen človek. In tako je do zadnjih posledic razodel, da se daje Božja ljubezen srečati prav tam, kjer po pričevanju človekovih oči ni Boga.

Sklicujoč se na četrti spev o služabniku Jahveju (bil je »prištet med brezbožnike«, je mlada Cerkev prepričana, da Križani objema vsakega človeka, tudi najbolj hudobnega in obupanega. Ko se zagrinjalo njegovega telesa pretrga, so meje med svetim obzidjem in svetom brez Boga odstranjene: po Kristusu morejo odslej vsi imeti dostop do Očeta.

Pavel in z njim prve krščanske skupnosti imajo zmeraj pred očmi to pretresljivo resnico: Jezusov križ je zasajen v grešnem svetu. Če hočemo odkriti obličje našega Gospoda, ga moramo torej iskati med najbolj oddaljenimi. Čaka nas v vsakem človeškem bitju, kakršen koli je že položaj tega bitja, njegova preteklost, njegov življenjski stan.

Jezus je na Oljski gori, preden se je vzdignil v nebesa, rekel svojim učencem: »Moje priče boste v Jeruzalemu in po vsej Judeji in Samariji ter do skrajnih mej sveta«. Kakor apostoli, kakor Pavel smo poklicani, naj gremo *extra muros* - zunaj obzidja, k vsem ljudstvom.

Moja najlepša katedrala

Med potovanjem na sever Vietnama sem bil trikrat vklen-

jen v verige skupaj z nekim nekatičanom, parlamentarcem, ki je bil znan kot budistični fundamentalist.

Bližina in ista usoda z menoj sta vplivali na njegovo srce. Pozneje sem izvedel, da je po svoji osvoboditvi rad pripovedoval o tem: čutil se je počaščenega; zmeraj se poskušal doseči, da bi bil vkljenjen z mano; postala sva prijatelja.

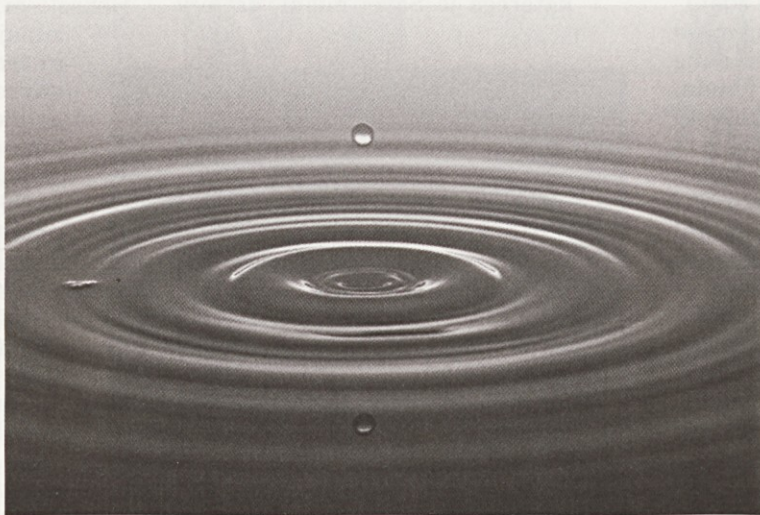
Na ladji in pozneje v prevzgojnem taborišču sem imel priložnost vzpostavljati dialog z najrazličnejšimi osebami: z ministri, s parlamentarci, z visokimi vojaškimi in civilnimi oblastniki, religijskimi avtoritetami, kot so Cao Dái, Hoà Hào, budisti, brahmani, muslimani, z osebami iz različnih protestantskih denominacij: baptisti, metodisti ... V taborišču sem bil izvoljen za ekonoma, da bi služil vsem, delil hrano, skrbel za toпло vodo in nosil na ramenih premog za nočno ogrevanje, ker so me drugi imeli za zaupanja vrednega človeka.

Jezus, križan zunaj jeruzalemskega obzidja, mi je ob odhodu iz Saigona dal razumeti, da se moram lotevati evangelizacije v novi obliki, ne več kot škof neke škofije, marveč zunaj obzidja, kot misijonar *ad extra, ad vitam, ad summum*: navzven, z vsem življenjem, do največje mere svojih sposobnosti za ljubezen in za darovanje samega sebe. Zdaj se je odprla še ena razsežnost: *ad omnes - za vse*.

V temini vere, v služenju, v ponižanju je luč upanja spremenila moje videnje: od takrat je bila ta ladja, ta zapor, moja najlepša katedrala in ti zaporniki so bili brez izjeme Božje ljudstvo, zaupano moji pastirski skrbi. Moj zapor je bil Božja previdnost, bil je Božja volja.

O vsem tem sem govoril z drugimi katoliškimi zaporniki in iz tega se je med nami rodilo resnično pristno občestvo, nova zavzetost: poklicani smo k temu, da smo skupaj pričevalci upanja za vse.

In tukaj ne morem molčati o veliki misijonarski pustolovščini v Vietnamu. Tudi v imenu svojega naroda želim izraziti svojo posebno in globoko hvaležnost veseljni



Naloga evangelizacije nas danes priganja, naj v koncentričnih krogih začnemo vesoljni dialog, ki se začneja znotraj Cerkve, zajame naše brate in sestre iz drugih Cerkva in cerkvenih skupnosti, se usmeri k velikim verstvom, vzpostavi vezi prijateljstva in sodelovanja tudi s tistimi, ki ne izpovedujejo religiozne vere, in ne izključi niti tistih, ki nasprotujejo Cerkvi in jo na razne načine preganjajo.

Cerkvi, kongregaciji *Propaganda fide* (za širjenje vere), pogumnim misijonarjem, ki so nam prinesli evangelij in so v naši deželi prelili svojo kri v pričevanje vere.

Korenitost evangelija

Ko govorimo o pustolovščini upanja in še posebej evangelizacije, govorimo o korenitosti evangelija. V oči me bode dejstvo, da v Svetem pismu Jezus, Pavel in Janez pogosto uporabljajo besede, ki izražajo razsežnost absolutnosti:

Da bi bili vsi eno (prim. Jn 17, 21), vsi narodi (prim. Mt 28, 19).

Popolnoma ljubi Gospoda, svojega Boga: z vsem srcem, z vso dušo

in z vso močjo (prim. Mt 22, 37).

Jezus je svojim izkazal ljubezen *do konca* (prim. Jn 13, 1).

Njegovi učenci bodo *povsod* njegove priče (prim. Apd I, 8).

Za zmeraj ostane Gospodovo usmiljenje (prim. Ps 100, 5 itd.).

Še druge besede izražajo neomejeno razsežnost evangelizacijskega delovanja:

Kakor v nebesih tako na zemlji: ista ljubezen (prim. Jn 15, 12), isto poslanstvo (prim. Jn 20,21).

Z vsemi štirimi *razsežnostmi* je treba v sebi razodevati Kristusovo ljubezen: s širokostjo in z dolgotjo in visočino in globočino (prim. Ef 3, 18-19).

Razumem, zakaj je imel sveti Maksimilijan Kolbe navado ponavljati: »absolutno, popolnoma, brezpogojno«. Jezus je vse to povzel na križu: »*Consummatum est* - dopolnjeno je« (Jn 19, 30).

Vse vsem

Samo z radikalnostjo daritve moremo biti pričevalci upanja, ki se

navdihuje - kakor je zapisal Janez Pavel II. v okrožnici *Odrešenikovo poslanstvo* - » ob sami Kristusovi ljubezni, ta pa je sestavljena iz pozornosti, nežnosti, sočutja, sprejemanja, razpoložljivosti, zanimanja za težave ljudi« (št. 89).

Pavlov lik nas spremlja pri tem našem poslanstvu:

»Čeprav sem osvobojen vseh, sem vendar postal služabnik vseh, da bi jih čim več pridobil.

Judom sem postal kakor Jud, da bi pridobil Jude (...). Tistim, ki so brez postave, kakor bi bil sam brez postave, čeprav nisem brez Božje postave, ampak sem pod Kristusovo postavo, da bi pridobil tiste brez postave. (...) Vsem sem

postal vse. (...) Vse delam zaradi evangelija« (prim. 1 Kor 9, 19-23).

Križani Jezus je s svojo solidarnostjo s poslednjim, z najbolj oddaljenim, tistim, ki je brez Boga, odprl pot apostolu, da bi »vsem postal vse«. In Pavel tudi sam sporoča nam kristjanom, kaj je pravi apostolat: razodevati vsakemu človeku brez vsakršne diskriminacije, brez vsakega zapostavljanja, da mu je Bog blizu in ga neskončno ljubi.

Ko torej postanemo 'eno' z vsemi, v pogumu, da gledamo na vsakega človeka, tudi na navidezno najbolj zaničevanja vrednega ali sovražnega, kot na 'bližnjega' in kot na brata, udeležamo osrednjo vsebino veselega oznanila: v Jezusovem križu se Bog približa vsakemu človeku, ki je daleč od njega, in mu nudi odpuščanje in odrešenje. Zato evangelizacija ni naloga, zaupana samo misijonarjem, ampak je sestavni del krščanskega življenja: dobra in vesela novica o Bogu, ki je blizu, se more razkriti samo, če postanemo vsem bližnji.

Neomejeno obzorje:

Vse zaradi evangelija

Pustimo, naj se ob sklepu tega premišljevanja pred očmi našega uma pokažejo široka obzorja poslanstva Cerkve, kot so se izrazila z drugim vaticanskim cerkvenim zborom in kot so o njih pričevali zadnji papeži:

- vsak človek in vsi ljudje so naslovniki vesele novice;

- naloga evangelizacije nas danes priganja, naj v koncentričnih krogih začnemo *vesoljni dialog*, ki se začenja znotraj Cerkve, zajame naše brate in sestre iz drugih Cerkva in cerkvenih skupnosti, se usmeri k velikim verstvom, vzpostavi vezi prijateljstva in sodelovanja tudi s tistimi, ki ne izpovedujejo religiozne vere, in ne izključi niti tistih, ki nasprotujejo Cerkvi in jo na razne načine preganjajo. »Vsi smo poklicani k medsebojnemu bratstvu,« *zatrjuje pastoralna konstitucija o Cerkvi v sedanjem svetu* (št. 92);

- skoraj sto *pastoralnih potovanj* Janeza Pavla II. po petih celinah,

njegovo srečanje s staroselci v Papui Novi Gvineji in njegov obisk na otoku sužnjev v zahodni Afriki, njegovi pogovori s Fidelom Castrom na Kubi, nedavni pogovor z velikim šejkom univerze Al-Azhar v Kairu in njegovo mirovniško delovanje med narodi in verstvi v Sveti deželi zgovorno predstavljajo neomejeni obseg delovanja, ki naj bi se mu posvetili v službi evangelija danes.

- Sveti sedež se je v zadnjih desetletjih obogatil z *novimi kongregacijami* in številnimi drugimi ustanovami, da bi čedalje bolje odgovarjal na to poklicanost in zbral, kar je križani Kristus v svoji

brezmejni ljubezni povsod zasejal. Z njihovo pomočjo Cerkev ne le daje, ampak tudi prejema.

Zame je privilegij, da morem biti udeležen v tem velikem delu, tako da že več let živim in delujem v rimski kuriji. V srcu Cerkve sem srečna priča čudovitih del, ki jih Sveti Duh izvršuje dan za dnem, da bi prinesel veselo novico v srce vsakega ljudstva, vsake kulture, vsakega izraza človeškega življenja. Hvaležen sem, da morem živeti v občestvu z vsemi, in nosim v srcu Pavlove besede: *Vsem sem postal vse, da bi jih nekaj zagotovo rešil. In še: Vse delam zaradi evangelija.*

Dalje prihodnjč

Molimo s Cerkvijo

Nameni Apostolata molitve za leto 2009

Od leta 1890 zaupa papež Apostolatu molitve obveščevanje celega sveta o njegovih skrbah, ki jih priporoča molitvi vsem kristjanom.

ZA MAREC

SPOŠNI NAMENI: Da bi vsi narodi sveta bolj cenili in pravilno vrednotili vlogo žensk.

Novembra 1. 2007 je sodišče v kraju Qatif v Saudski Arabiji obsodilo devetnajstletno dekle, ki jo je zaporedoma posililo sedem moških, na 200 udarcev z

bičem in šest mesecev zapora. Njen zločin je bil v tem, da je bila v avtu z moškimi, ki ni bil njen sorodnik. Ta primer je sprožil ogorčenje po vsem svetu, je pa le eden od pokazateljev krivičnih razmer, ki jih morajo prenašati ženske v mnogih deželah po vseh celinah. Vsak dan je med ženskami na milijone žrtev fizičnega in spolnega nasilja, (pogosto v lastnem domu), ki imajo zelo omejene mož-

nosti, da bi dosegle pravico.

Diskriminacija po spolu je glavni vzrok, da imajo deklice manj možnosti za šolanje. Dve tretjini nepismenih na svetu dejansko predstavljajo ženske. Znano je dejstvo, da je raven poučenosti neposredno po-



vezana s pričakovano življenjsko dobo in napredovanjem. Mnoge med njimi revščina (3/5 revnega prebivalstva so ženske) požene v prostitucijo, ki je zanje žaljiva, obenem pa jih izpostavlja tveganju resnejšega nasilja in boleznim. Še bolj dramatičen pa je položaj milijonov deklet, ki se ujamejo v mreže trgovine s sužnji (v nekaterih primerih jih prodajo lastni starši) za spolne in druge usluge. V mnogih družbah je razširjena praksa pobijanja deklic po rojstvu, ker so dečki bolj zaželeni, ali selektivno splavljanje ženskih zarodkov.

Naslednje področje diskriminacije so plače. Mednarodne študije kažejo, da na Srednjem vzhodu in v severni Afriki ženske zaslužijo samo 30% zneska, ki ga moški dobijo za isto delo. V Latinski Ameriki je to 40%, v Podsaharski Afriki 50%, v srednjevzhodni Evropi in drugih industrijskih državah pa 60%. S tem se kaže neupoštevane ženskega dela in njene vloge, povezane z materinstvom. Naslednji vir poniževanja žensk je pornografska industrija, ki vsako leto obrača preko 60.000 milijonov dolarjev. Ameriški vir navaja, da 40% uporabnikov interneta obišče pornografske strani vsaj enkrat mesečno, število pa naraste na 70% med moškimi v starosti od 18 do 34 let.

Molimo ta mesec, da bi narodi najprej v lastnem domu spoštovali in cenili ženske z zelo konkretnimi dejanji, kot so med drugim: spodbude, ki naj bi jim zagotavljale dostop do izobrazbe, financiranje državnih programov, ki bolje vrednotijo vlogo žensk, ustrezna zakonodaja in omogočanje udeležbe v političnem življenju.

MISIJONSKI NAMENI: Da bi se škofje, duhovniki, posvečene osebe in laiki v Katoliški cerkvi v Ljudski republiki Kitajski v skladu s pismom, ki jim ga je namenil papež Benedikt XVI., trudili, da bi bili znamenje in orodje edinosti, občestva in miru.

Papež Benedikt XVI. je 27. maja

2007 napisal pismo, naslovljeno na škofo, duhovnike, Bogu posvečene osebe in vernike Katoliške cerkve v Ljudski republiki Kitajski. To je bilo prvič, da je papež napisal pismo katoliški skupnosti na Kitajskem.

Razlog je očiten: papež je želel pokazati, kako mu je pri srcu Cerkev na Kitajskem, podvržena tolikim preizkušnjam. Državna oblast je sicer prepovedala objavo pisma, vendar so papeževe besede prišle



do vernikov. Bili so potrjeni na poti zvestobe vesoljni Cerkvi in spet so začutili, da jih Cerkev, razširjena po vsem svetu, ni pozabila. Kitajska oblast podpira tako imenovano narodno Cerkev, ki z oblastjo sodeluje in ne priznava papeževe vrhovne oblasti. Ta narodna Cerkev sama izbira škofo in ni povezana s papežem. Ob tej službeno priznani Cerkvi pa so še milijoni bolj ali manj skritih kristjanov s svojimi škofi, ki jih država ne prizna in jim omejuje delovanje. Škofo in nekatere duhovnike velikokrat obsodijo na zaporne kazni. Predvidevamo, da

je vseh katoličanov na Kitajskem okrog 12 milijonov v 150 škofijah in da okrog 65 odstotkov ne prizna narodne Cerkve.

Papežovo pismo jih spodbuja, naj se okrepijo v veri in naj si prizadevajo za edinost in mir. V tem je tudi upanje za boljšo prihodnost vseh kristjanov. Papež upa, da bo stekel pravi dialog med njim in kitajsko oblastjo.

Svoboda vere bo koristila vsem Kitajcem, ki prebivajo v tej državi s tisoč tristo milijoni prebivalcev.

Olimpijske igre v Pekingu so prižgale novo upanje za večje razumevanje kitajskih oblasti, vendar so dogodki takoj po igrah pokazali, da oblast vztraja pri svojih togih stališčih.

SLOVENSKI NAMENI: Da bi se zavedali, da namen postati odpovedovati se, marveč usposobiti se za sprejem in izvrševanje Božje volje.

Post poznajo vse religije. Pomagal naj bi človeku, da se očisti in dvigne svojega duha k Bogu. Sveto pismo poveže post z molitvijo in dajanjem miloščine. Ker ima človek duhovno in telesno razsežnost, se drža duha kaže v dejanjih telesa. Post, ki je vedno povezan z molitvijo, kaže na človekovo ponižnost pred Bogom. V SZ so se postili iz spokornosti v zadoščenje za grehe, post je spremljal prisilno molitev, družinsko žalovanje ali da bi prenehala kakšna katastrofa, ki je pestila ljudstvo. Postili so se tudi preroki kot npr. Mojzes in Elija, ko so se pripravljali na srečanje z Jahvejem. Vendar pa post ne more nadomestiti ljubezni do bližnjega. Post, ki Gospodu ni povšeči, opisuje prerok Izaija takole: »Glejte, na dan svojega posta opravljate svoj posel in priganjate svoje delavce. Glejte, postite se tako, da se pravdate in prepirate, da se bijete z zlobno pestjo« (Iz 58,3). Kakšen je torej post, ki ugaja Bogu? »Če odpraviš jarem iz svoje srede, kazanje s prstom in varljivo govorjenje, če daješ lačnemu, kar imaš sam rad in sitiš revežu grlo« (Iz 58,9).

V NZ Jezus sviri pred nevarnostmi, ki spremljajo post. Postiti se je treba iz ljubezni do Boga, da smo pripravljene sprejeti in izvrševati njegovo voljo, ne pa iz napuha, da bi se postavljali pred drugimi. Zato Jezus terja post na skrivnem, v popolni predanosti Bogu, ki vidi na skrivnem in deluje na skrivnem (Mt 6,17).

Cerkev, zvesta tradiciji, je vedno spodbujala vernike, da bi s pomočjo posta in molitve bili odprti za Božji klic in nanj odgovorili z ljubeznijo.

p. Jože Pucelj

Namene Apostolata molitve za januar in februar smo prejeli za zamudo, zato jih objavljam še zdaj na tem mestu.

ZA JANUAR

SPLOŠNI NAMENI: Da bi bila družina vedno bolj kraj vzgoje za dejavno ljubezen, osebnostne rasti in prenašanja vere iz roda v rod.

Neki duhovnik je izjavil: »Odraščal sem z apostolatom molitve.« V svoji družini je našel šolo molitve in versko vzgojo, ki je leta kasneje predstavljala temelj njegovega duhovniškega poklica. Papežev namen za ta mesec nas želi spomniti, da so starši otroku prvi učitelji vere. Te naloge ne smejo enostavno preložiti na šolo ali župnijo. Vemo, da tega, kar se otrok ni naučil v prvih letih življenja v ljubeči toplini doma, ni nikoli mogoče nadomestiti. Starši imajo ta privilegij (kakor tudi dolžnost), da negujejo in usmerjajo otrokovo rast v veri, ki jo je otrok prejel na dan, ko so ga nesli h krstu. Krščanska vzgoja otrok gotovo predstavlja velik izziv v sekulariziranem okolju marsikatere naših držav. Brez dvoma pa je to tudi najplemenitejša od starševskih dolžnosti in vogelni kamen vzgoje, ki jo morajo starši posredovati dalje. Svoje otroke morajo naučiti molitve in z življenjem izkazovati dejstvo, da »družina, ki moli skupaj, ostaja skupaj«. Verska razsežnost je tista, ki bo jutrišnjemu odraslemu dala

pravo lestvico vrednot in gotovost v zavesti, da ga Bog ljubi. V okoljih, ki krščansko življenje ogrožajo in postavljajo pod vprašaj, bo domača »vzgoja za dejavno ljubezen, osebnostno rast in prenašanje vere iz roda v rod« predstavljala osnovo zdravega razvoja ljudi, ki bodo sposobni prispevati svoj delež v dobro družbe.

MISIJSKI NAMENI: Da bi različne krščanske veroizpovedi,

pogovore med Cerkvami. Med večje uspehe lahko prištevamo dogovor med katoličani in evangeličani o veri in dobrih delih. Luter je namreč učil, da je za zveličanje potrebna le vera (sola fides). Prav tako so se krščanske Cerkve zblížale v vprašanjih glede veljavnosti krsta.

Večjo edinost lahko dosežemo le tako, da pazljivo poslušamo Božjo besedo pa tudi drug drugega. Poslušati je potrebno spoštljivo in



ki se zavedajo potrebe po novi evangelizaciji v današnjem času globokih sprememb, zavzeto oznanjale veselo novico in napredovale na poti k polni edinosti vseh kristjanov, da bi tako bolj verodostojno izpričevale evangelij.

Vseh kristjanov je na svetu dve milijardi in 140 milijonov. To je približno tretjina vsega človeštva. Razen katoličanov je med kristjani še okrog 55 drugih krščanskih skupnosti. To so predvsem protestantske Cerkve, ki se ponekod uspešno širijo, in pravoslavne cerkve, razporejene po narodnostih. Največja je Ruska pravoslavna cerkev.

V letu 2008 smo se spomnili stoletnice novejših skupnih prizadevanj za edinost, za skupno molitev in za

ponižno, pri tem pa nikdar ne smemo zatajiti resnice, ki jo je oznanil Jezus Kristus.

Pot do večje edinosti je zelo naporna. Včasih smo tudi razočarani nad človeško slabostjo. Zavedamo pa se, da nas Božji duh neprestano spodbuja, da bi bili čim bolj eno in tako pričevali za resnico evangelija.

SLOVENSKI NAMENI: Da bi bil Jezusov evangelij glavni in prvenstveni razlog prizadevanja za edinost kristjanov

Oče je razrezal sliko nekega moža na majhne delce, potem pa je naročil sinu, naj iz njih spet sestavi sliko. Sinko se je nekaj časa zaman trudil, nenadoma pa mu šine v glavo rešitev. Na list papirja je narisal obris človeške postave, vanj pa je začel

polagati delce slike. Slika je bila kmalu sestavljena.

Tudi kristjani smo razdeljeni. Že stoletja trajajo razprtije med nami. Samo Kristus nas lahko zedini, če bomo res zaživel kot udje njegovega telesa in dopustili, da nas oblikuje njegov evangelij. Kot je sinko sestavil razrezane delce slike v celoto, ko jih je začel polagati v obris človeške postave, tako bomo tudi kristjani dosegli edinost, če se bomo aktivno vključili v Kristusov lik. V tem duhu pravi sv.Pavel: » ... ne živim več jaz, ampak Kristus živi v meni« (Gal 2, 20).

Ko govori o ekumenizmu, II. Vatikanski koncil spodbuja katoličane, naj bi res radikalno zaživel Jezusov evangelij. Vabi nas k spreobrnjenju srca. »V ponižnosti torej prosimo Boga in ločene brate odpuščanja, kakor tudi mi odpuščamo svojim dolžnikom«. Nadalje priporoča skupno molitev za edinost. Pravi, da so take skupne molitve pristen izraz vezi, s katerimi so katoličani še vedno povezani z ločenimi brati.

Po mnenju koncila, je važno tudi sodelovanje z ločenimi brati. Pri tem sodelovanju se vsi, ki verujejo v Kristusa, morejo zlahka naučiti, kako se je mogoče med seboj bolje spoznati in se više ceniti in kako se pripravljata pot do edinosti kristjanov (E, 12).

p. Jože Pucelj

ZA FEBRUAR

SPLOŠNI NAMENI: Da bi bili pastirji Cerkve pri svojem učenju in služenju Božjemu ljudstvu vedno odprti za delovanje Svetega Duha.

Zdrava poslušnost krščanskih vernikov svojim škofom je temeljni sestavni del enotnosti in občestvenosti Cerkve, ki ga moramo vedno imeti pred očmi in ga krepiti. Vendar nas sveti oče s svojim namenom ta mesec prosi, naj molimo za izpolnjevanje neke predhodne in nadvse pomembne poslušnosti.

Tukaj ne govori o poslušnosti vernikov do škofov, temveč o poslušnosti škofov do Svetega Duha. Ta molitev nas spomni, da so tudi oni

Božje ljudstvo in da morajo prav tako iskati in razločevati Božji glas, ki jih mora voditi. V svoji pogojenosti so kot človeška bitja grešniki kot mi vsi, »kajti škofovo posvečenje ne podeli popolnosti v kreposti«, zato morajo vsak dan iskati Gospodovo voljo in prositi za moč, da jo izpolnijo.

Sveti oče nas prosi, naj molimo, da bi prejeli luč Duha, ko stojijo pred izzivi svojega pastoralnega poslanstva in da bi »dosegli lik Kristusa, popolnega človeka«. Naši pastirji bodo slišali Božji glas v svoji osebni molitvi, v svetu, v liturgičnem slavju, v svojem ljudstvu, v ubogih, v zgodovinskih dogodkih in v preprostih, vsakdanjih stvareh.

Prosimo, da bi z iskreno ljubeznijo in s sinovsko predanostjo ubogali ta glas pri izpolnjevanju svojih pastoralnih dolžnosti.

MISIJSKI NAMENI: Da bi Cerkve v Afriki našla primerne načine in sredstva za učinkovito delo za spravo, pravičnost in mir v skladu s smernicami Drugega posebnega zborovanja škofovske sinode za Afriko.

Katoliški škofje v Afriki se vedno bolj povezujejo med seboj, posebno od leta 1994, ko so se zbrali k prvi vseafriški sinodi, to je zboru škofov vse afriške celine. Napredek Cerkve v Afriki je res nekaj izrednega, posebej še v tem zadnjem desetletju. Zdaj je katoličanov v Afriki že več kot 150 milijonov in imajo 650 škofov in 32.000 duhovnikov. Število redovnic se je povzpelo na 58.000.

Pred Cerkvijo v Afriki so številni izzivi sodobnega življenja. Mesečni namen poudarja predvsem prizadevanje za spravo, pravičnost in mir. Ko spremljamo dogodke v raznih predelih črne celine, se takoj zavemo, koliko je tam še medplemenskega in meddržavnega sovraštva, nemirov in samopašnega vedenja oblastnikov.

Sredi teh težav je Cerkev, razširjena po vsej afriški celini, kot izredno upanje za spravo in sožitje, pravično razdelitev dobrin in mirno reševanje sporov. Cerkev prinaša Afričanom Kristusa in njegov nauk, moč molitve in blagoslov krščanskih občestev, ki se posvečajo šolstvu, zdravstvu in kulturi, vse to pa v luči

evangelija. Pri tem je Cerkev enako odprta za vsa plemena in za vse oblike verskega prepričanja. Jezus Kristus je upanje tudi za afriško celino.

SLOVENSKI NAMENI: Da bi se v urah preizkušnje naslanjali na obljubo, da se trpljenje sedanjega časa ne da primerjati s slavo, ki se bo razodela nad nami (Rim 8, 18)

»Življenje je ječa, čas v nji rabelj hudi, / skrb vsak dan mu pomlajena nevesta, / trpljenje in obup mu hlapca zvesta, / in kes čuvaj, ki se nikdar ne utruđi.«

Tako je zapisal pesnik France Prešeren v Sonetih nesreče. Podobna občutja kdaj začuti vsak človek. Pridejo trenutki, ko je trpljenje tako boleče, razočaranje tako silno in neuspeh tako močan, da človek začne izgubljati tla pod nogami in se mu zazdi življenje neznosno in brez smisla. Ugotovi, da ni dosegel, kar je hotel ali da se mu je vse, za kar se je trudil, zrušilo.

Nekaj podobnega je na lastni koži izkusil nemški teolog Dietrich Bonhoeffer. Svoje življenje je doživljal kot posamezne kamenčke mozaika, ki ga ni uspel dokončati. Začel je akademsko kariero, pa jo je nazicem prekinil. Osnoval je »pridigarski seminar«, pa je GESTAPO cvetoče delo prekinil. Pisal je, pridigal, pa mu je režim vse intelektualno delo zabranil. V svojem življenju je vsa svoja pričakovanja občutil kot nekaj fragmentarnega, nedokončanega, ki ga bo šele Kristus izpolnil. Človeško prizadevanje ostaja nujno nepopolno. Popolnost mu daje šele zastonjska Božja ljubezen, ki se kaže v učlovečenem, križanem in vstalem Kristusu.

Vsak kristjan je poklican k polnosti življenja. Počasi sestavlja kamenčke svojega življenjskega mozaika. Včasih se kamenčki raztresejo ali pa jih postavi napačno. Morda mozaika ne bo dokončal. Nič zato! Če bo Kristusu zvest, bo Kristus v večnosti sestavil njegov mozaik v vsej polnosti in sijaju.

p. Jože Pucelj

»Moja hči, tvoje srce so mi nebesa«



DUHOVNE VAJE PRED VEČNIMI ZAUBLJUBAMI

Krakov, 21. 4. 1933 - Osem-dnevne duhovne vaje pred večnimi zaobljubami

Danes začenjam z duhovnimi vajami. Jezus, moj učitelj, usmerjaj me, vodi me po svoji volji, očisti mojo ljubezen, da bo tebe vredna, stori z menoj, kar želi tvoje neizmerno usmiljeno Srce. Jezus, v teh dneh ostajava skupaj med štirimi očmi do trenutka najine združitve. Ohranjaj me, Jezus, v zbranosti duha.

Zvečer mi je Gospod rekel: **Moja hči, naj te nič ne plaši in ne bega, ohrani globok mir. Vse je v mojih rokah. Vse ti bom dal razumeti po ustih očeta Andrasza. Bodi do njega kakor otrok.**

Trenutek pred Najsvetejšim

Moj Gospod in večni Stvarnik, kako naj se ti zahvalim za to



veliko ljubezen, da si ravno mene blagovolil izbrati za svojo nevesto in me s seboj združuješ z večno zavezo? Ti najljubši zaklad mojega srca, izročam ti vsa zahvaljevanja in poveličevanja svetih duš, vseh

angelskih zborov, še posebej pa se združujem s tvojo Materjo. - Marija, moja mati, ponižno te prosim, ogrni mojo dušo s svojim deviškim plaščem v tem tako pomembnem trenutku mojega življenja, da bi tako postala še ljubša tvojemu Sinu in da bi mogla pred vsem svetom in vso večnost dostojno poveličevati usmiljenje tvojega Sina.

Jezus v najsvetejšem zakramentu, ti vidiš, da danes zapuščam noviciat, ko izpovedujem večne zaobljube. Jezus, ti poznaš mojo slabost in majhnost, vendar danes na poseben način prehajam v tvoj noviciat. Še naprej sem novinka, toda tvoja novinka, Jezus, ti pa bodi moj učitelj vse do sodnega dne. Vsak dan bom prihajala k pouku k tvojim nogam. Tudi najmanjše stvari ne bom naredila, ne da bi se posvetovala s teboj, svojim učiteljem. Jezus, kako se veselim, da si me ti sam povabil in sprejel v svoj noviciat, to je v tabernakelj. Ko izpovedujem večne zaobljube, nikakor še nisem popolna redovnica - ne, ne. Še naprej sem majhna, slabotna Jezusova novinka in trudila se bom za popolnost kakor v prvih dneh noviciata. Prizadevala si bom za takšno razpoloženje v duši, kakor sem ga imela prvi dan, ko so se mi odprla samostanska vrata.

Z zaupanjem in preprostostjo majhnega otroka se ti danes darujem, Gospod Jezus, moj učitelj. Prepuščam ti popolno svobodo pri vodenju moje duše. Vodi me po poteh, po katerih ti hočeš, jaz o njih ne bom razglabljala. Z zaupanjem grem za teboj. Tvoje usmiljeno Srce zmore vse.

Mala Jezusova novinka - s. Faustina

V začetku duhovnih vaj mi je Jezus rekel: **Na teh duhovnih vajah bom osebno vodil tvojo dušo. Hočem te utrditi v miru in ljubezni.**

In tako so mi minili prvi dnevi. Četrty dan me je začela mučiti negotovost: Ali se morda ne slepim v napačnem miru? Takrat sem slišala naslednje besede: **Moja hči, predstavljaš si, da si vladarica vse zemlje in mo-**

reš z vsem razpolagati, kakor hočeš. Imaš vse možnosti delati dobro, kakor ti je všeč, in v tem trenutku na tvoja vrata potrka majhen drhteč otrok s solzami v očeh, toda z velikim zaupanjem v tvojo dobroto, in te prosi za košček kruha, da ne bi umrl od lakote. Kako bi ravnala s tem otrokom? **Odgovori mi, moja hči.** Odgovorila sem: »Jezus, dala bi mu vse, za kar me prosi, in tisočkrat več.« - Gospod je odgovoril: **Tako ravnaj s tvojo dušo. Na teh duhovnih vajah ti ne bom podelil samo miru, ampak tudi takšno razpoloženje duše, da se ne boš mogla vznemiriti, tudi če bi se hotela. Moja ljubezen bo osvojila tvojo dušo in hočem, da bi se v njej utrdila. Nasloni svoje uho na moje Srce in pozabi na vse ter premišluj moje nepojmljivo usmiljenje. Moja ljubezen ti bo dala moč in pogum, ki ju potrebuješ v teh zadevah.**

Ko razmišljam o tem, da se po zaobljubah z menoj združuje Bog in jaz z njim - nihče ne more dojeti, kaj čuti moje srce. Že zdaj mi Bog daje dojeti neizmerno veličino svoje ljubezni, s kakršno me je ljubil že pred vek, a jaz sem ga začela ljubiti šele v tem času. Njegova ljubezen je bila tako velika, čista in nesebična, moja ljubezen do njega pa izvira šele iz spoznanja njega. Kolikor bolj ga spoznavam, toliko bolj goreče in močnejše ga ljubim in moje delovanje je popolnejše. Ko se spomnim, da bom čez nekaj dni, po večnih zaobljubah, eno z Gospodom, prevzema mojo dušo nepojmljivo veselje, ki ga sploh ne morem opisati. Pri prvem srečanju z Gospodom se je vanj potopil pogled moje duše za vedno. Z vsakim Gospodovim približanjem se v meni pogloblja spoznanje in v duši raste popolnejša ljubezen.

Pred spovedjo sem v duši zaslišala naslednje besede: **Moja hči, povej spovedniku vse in pred njim odpri svojo dušo, kakor to delaš pred menoj. Ne boj se ničesar; zaradi tvoje miru postavljam tega duhovnika med sebe in tvojo**

dušo; besede, ki jih bo odgovoril tebi - so moje. Pred njim razkrij najbolj skrite reči svoje duše. Podelil mu bom luč za spoznanje tvoje duše.

Ko sem se približala rešetki, sem v svoji duši začutila veliko lahkoto in govorila sem o vsem, čemur sem se pozneje sama čudila. Njegovi odgovori so v mojo dušo vnesli globok mir. Njegove besede so bile, so in bodo za vedno ostale ognjeni stebri, ki so razsvetlili in bodo razsvetljevali mojo dušo v prizadevanju za največjo svetost.

Po spovedi se je moja duša potopila v Boga. Vztrajala sem tri ure v molitvi, a zdelo se mi je, kakor bi bilo le nekaj minut. Od tega časa dalje ne postavljam nobene ovire ljubezni, ki deluje v moji duši. Jezus je vedel, zakaj sem se prej bala družiti se z njim, in to ga sploh ni žalilo. Od trenutka, ko me je pater prepričal, da to ni prevara, ampak je božja ljubezen, sem si prizadevala v vsem biti Bogu zvesta. Zdaj vidim, da je malo takih duhovnikov, ki razumejo vso globino božjega delovanja v duši. Od takrat so se moja krila razprla za let in želim poleteti v sam sončni žar. Ne bo se ustavil moj let, dokler se v Bogu ne spočijem vekomaj. Če letimo zelo visoko, ostajajo pod našimi nogami meglice, megle in oblaki, in vse čutno se mora podrediti duhu.

Jezus, hrepenim po reševanju duš, neumrljivih duš. Kot žrtev želim dati svojemu srcu popolno prostost. V žrtvi, ki je nihče ne sluti, se bom izčrpavala in neopažena izgorevala v svetem žaru božje ljubezni. Bog mi s svojo navzočnostjo pomaga, da je moja žrtev popolnejša in čistejša.

Kako zavajajoč je videz in sodbe nepravilne! Kako pogosto trpi krepost samo zato, ker je tiho! Iskreno druženje s tistimi, ki vedno zbadajo, zahteva veliko odpovedi. Človek čuti, da krvavi, a ran ni videti. Jezus, veliko tega nam bo razkril šele poslednji dan. Kakšno veselje - nič od naših naporov se ne izgubi.

Sveta ura

V tej uri češčenja sem spoznala vse brezno lastne revščine. Vse,

kar koli je v meni dobrega, je tvoje, Gospod.

Večer. Jezus, jutri zjutraj bom izpovedala večne zaobljube. Prosila sem vsa nebesa in zemljo, vse, kar obstaja, in se Bogu zahvaljevala za veliko in nepojmljivo ljubezen. Tedaj sem zaslišala besede: **Moja hči, tvoje srce so mi nebesa.** Še nekaj minut molitve in treba je oditi. Od povsod človeka podijo, iz kapele, jedilnice, dvorane in kuhinje - od povsod podijo, ker se vse pripravlja za jutrišnji dan, a me moramo k počitku. A o spancu ni govora. Veselje je pregnalo spanje. Premišljevala sem - kako bo šele v nebesih, če Bog že tu, v tem pregnanstvu, tako napolnjuje mojo dušo.

Združitev z Jezusom na dan večnih zaobljub

Jezus, od danes naprej je tvoje Srce moja lastnina, a moje srce je izključno tvoja lastnina. Že samo spomin na tvoje ime, Jezus, je sreča mojega srca. Zares, niti trenutek ne bi mogla živeti brez tebe. Danes se je moja duša potopila vate kakor v svoj edini zaklad. Moja ljubezen ne pozna ovir v dokazovanju ljubezni svojemu ljubljenu.

Besede Gospoda Jezusa med večnimi zaobljubami

Moja nevesta, za večno sta združeni najini srca. Pomni, komu si se zaobljubila. Ne da se vsega povedati.

Moja molitev med tem, ko sem legla na tla pod mrtvaški prt. (Obred sester božje Matere usmiljenja je predvideval, da so sestre pred izpovedjo večnih zaobljub padle v obliki križa pred oltar in so jih pokrili s mrtvaškim prtom v znamenje, da so umrle svetu.) Prosila sem Gospoda, da bi mi podelil milost, da ga nikoli ne žalim, niti z najmanjšim grehom, tudi ne s prostovoljno in zavestno nepopolnostjo.

Jezus, vate zaupam. Jezus, ljubim te iz vsega srca. V najtežjih trenutkih si ti moja mati.

Iz ljubezni do tebe, Jezus, danes popolnoma umiram sebi in začujem živeti v večjo čast tvojega svetega imena.

Ljubezen. Iz ljubezni, o pre-sveta Trojica, se ti darujem kot žrtev češčenja, kot žgalna daritev popolnega izničenja sebe. S tem samožrtvovanjem želim povzdigovati tvoje ime, Gospod. Kakor majhen popek vrtnice padam pred tvoje noge, Gospod. Vonj tega cveta naj bo znan samo tebi.

Dalje prihodnjič

Mi še ne poznamo sv. Jožefa!



V noči 2. januarja 1885 se predstavi neki starec duhovniku in ga prosi, naj bi obiskal neko ženo, ki je umirala. Dá mu njen naslov in se ponudi, da ga tudi pospremi do nje.

Tisti del predmestja, kjer je živela, ni bil na dobrem glasu. Poleg tega je bilo že pozno ponoči in za duhovnika je bil stari mož popolni neznanec. Zato se je začel spraševati, če ne gre morda za nastavljeno past, in nič čudno, če se v prvem trenutku ni znal odločiti. Starec pa ga je prosil in

nagovarjal, da gre za važno in nujno zadevo.

»Nemudoma morate iti, da pre-vidite ubogo starko, ki umira.«

Ko se duhovnik končno dá pre-pričati, da gre za nekaj, kar je njegova sveta dolžnost, neha dvomiti in sledi neznancu. Čeprav je noč ledeno mrzla, dela starec vtis, kot da ne zazna tega. Hodi pred duhovnikom in ko sta že blizu, mu reče, da bi se ta čutil bolj varnega:

»Jaz vas bom počakal pred vrat-mi.«

Naenkrat se mož ustavi pred vratmi najbednejše hiše tistega predmestja, tako da duhovnika, ki je nosil Najsvetejše, spet zajame neprijeten občutek. Samo misel na našega Gospoda, ki je prišel reševat grešnike, ga ohrabri, da krepko pritisne na zvonec, kot mu je naročil neznan vodnik.

A odgovora ni. Pozvoní še večkrat in vedno zaman. Starec, ki stoji malo vstran, sliši duhovnika, da postaja malodušen:

»Kaže, da je vse zastoj, nihče mi ne pride odpret...«

»Dovolite, da pokličem jaz,« se ponudi starec in stopi naprej, medtem ko se mu Gospodov služabnik umakne. »Vstopite takoj, ko se odprejo vrata, in pojdite do tega in tega nadstropja, odprite zadnje stanovanje in tam boste našli umirajočo.«

Te skrivnostne besede izreče s takšno sigurnostjo, da jih njegov so-govornik sprejme brez ugovora. Sta-rec res potrka in vrata se v trenutku odpró. Zdaj vstopi duhovnik, ki že ne dvomi več, gre po stopnicah gor do tistega stanovanja in se pojavi pri umirajoči ženi. Ta se zviija na postelji v svoji zapuščenosti in med vzdihí ponavlja:

»Duhovnika! Duhovnika! Brez du-hovnika me bodo pustili umreti!«

In ta se ji približa: »Hčerka moja, tukaj je duhovnik.«

Ona pa ne verjame. »Ne,« ugo-varja, »nihče iz te hiše ni hotel iti po duhovnika, ko sem prosila zanj!«

»Draga moja, neki mož me je po-klical, zato sem prišel.«

»Ne poznam nobenega moža,« odgovori umirajoča.

Duhovnik jo s težavo, a končno vendarle prepriča, da je on tisti, za

katerega je prosila, in da ji prinaša svete zakramente.

Nazadnje se žena odkritosrčno spové vseh grehov svojega dolgega življenja. To stori s takšno iskrenostjo in tako skesano, da duhovnik ne more verjeti. Čeprav jo je življenjska pot vodila tako daleč od Boga, svoje vere vendarle ni izgubila. Zato jo vpraša, če je kdaj opravljala kakšne vrste pobožnost.

»Nobene,« odgovori, »razen vsak-danje molitve k sv. Jožefu za srečno zadnjo uro.«

Nato pripravi duhovnik vse po-trebno za podelitev bolniškega ma-ziljenja. Medtem prihaja v sobo in odhaja iz nje več ljudi, ki niso imeli pojma, kaj se dogaja tam.

Duhovnik podeli spokorjeni ženi sveto popotnico in nato še bolniško maziljenje. Zadrži se pri njej toliko časa, dokler ta ne izroči svoje duše v spokojnem miru Gospodu Jezusu.

V sobi je potem zavladata spet samota. Duhovnik se je vrnil k vratom in šel domov, ne da bi koga srečal. Ko pa je ponoči premišljal o nenavadni poti k umirajoči ženi v spremstvu velikodušnega starca, je prišel do prepričanja, da je bil ta, ki ga je prišel iskat, sam sv. Jožef. Ta mogočni zavetnik za srečno zadnjo uro.

Prevod iz knjige Id a José, Editorial Traditions Monastiques

Življenje je strašna preizkušnja. Sili vas k dejavnosti, poriva vas naprej, polno je neizprosni in bridkih spopadov. Vzdigneš se do nebeških višav, da padeš do brezen pekla. In ko si opomoreš, takrat razumeš, da je bila med vsemi dobra samo ena stvar, da je ena sama stvar imela neko vrednost, neko resnično pomembnost, neki cilj – to, da si iskal Boga, mnogokrat ne da bi bil vedel.

Ludwig van Beethoven

Kako uskladiti Božjo previdnost z zlom v svetu?

TOMÁŠ ŠPIDLÍK

Svetniki izkušajo, da tistim, ki ljubijo Boga, vse pripomore k dobremu. Vendar nimajo vsi toliko vere. "Če bi Bog zares obstajal, se nekatere stvari ne bi smele zgoditi!" pogosto ugovarjajo ne-verujoči. Eden od njih je svoj ateizem utemeljeval takole: »Obstajajo vojne in strahotni zločini. In kaj počne Bog? Ali jih noče preprečiti in torej ni dober; ali pa jih ni zmožen ovirati in torej ni vsemogočen!« Dejansko obstoj zla predstavlja skušnjava, ki vodi k neveri v Boga Očeta.

Tovrstni ugovori so zelo stari. Zato so cerkveni očetje pisali razprave z naslovom Bog ni vzrok zla. Ker je Bog neskončno dober, more početi v svetu samo dobro. In vendar obstajajo potresi, poplave, naravne katastrofe in tudi zločini, ki jih izvršujejo hudobni. Od kod torej prihaja zlo? Iz greha prvih ljudi in iz grehov vsega človeštva. Sveti Janez Zlatousti pravi, da jih Bog dopušča in jih ne preprečuje. Toda zakaj? Odgovor ni lahek. Zato Zlatousti silovito nastopi zoper tiste, ki se pohujšujejo pred čudno Božjo nedejavnostjo, in spominja, da Božja previdnost korenito presega človeško umnost. Trdno moramo verovati, da mora tudi zlo služiti dobremu. Bog deluje kot zdravnik in zdravi bolnike tudi tako, da trpijo zaradi njegovega zdravljenja. To so besede, katere je obsežno razložil sveti Janez Zlatousti, ki so ga preganjali in je umrl v izgnanstvu.

To je odgovor, ki ga narekuje vera, vendar je splošen. Ali ga je mogoče uporabiti pri vsakovrstnem zlu? Zlo je namreč zelo raznoliko.

Fizično zlo in нравno zlo

Že Sokrat je razlikoval med »fizičnim« zlom in »nравnim« zlom. Bolečine pri boleznih, nesreče na poti, naravne katastrofe so fizično zlo. Nasprotno so grehi in zločini нравno zlo. Fizično zlo, pravijo očetje, ni pravo zlo. To je kot šiba v roki modrega očeta, ki zna kaznovati porednega otroka, da bi ga vzgojil k dobremu. Koliko se jih, denimo, nauči moliti, se obračati k Bogu, samo ko se nahajajo v rev-



ščini ali v nevarnosti. To pričuje starodavni pregovor mornarjev. »Kdor ne zna moliti, naj gre na morje,« to je, naj izkusi nevarno nevihto!

In kaj naj rečemo o нравnem zlu, o grehu? »Kako živeti v tem svetu, polnem hudobije?« včasih vzdihujejo ljudje. Tega ni lahko verjeti, vendar se moramo prepričati, da tudi zlo, ki ga Bog ni povzročil, njemu ne uide izpod nadzora. Pilat in najvišji judovski duhovniki so zagrešili zelo težke grehe, ko so obsodili Jezusa na smrt, in vendar je bil končen rezultat te obsodbe križ, ki je rešil ves svet. Po legendi svetega

Prokopija Češkega je bil hudič prisiljen vleči plug, s katerim je svetnik obdeloval zemljo svojega samostana. Zlo je hotelo preprečiti ustanovitev samostana, vendar je bilo nazadnje prisiljeno pomagati pri njegovi izgradnji. Legenda simbolično izraža, kar se izkaže tolikokrat v zgodovini Cerkve in tudi v osebni izkušnji verujočih.

Evangeljska prilika o izgubljenem sinu nam kaže, kako človek odkrije usmiljeno Božje obličje šele takrat, ko se odloči, da se bo vrnil v Očetovo hišo in se spokoril za lastne zablode. Obstajajo primeri, v katerih moremo uporabiti pogumni izraz: *o felix culpa*, o srečna krivda!

V kakšnem smislu morejo biti previdnostni tudi lastni grehi?

Grehi drugih nam povzročajo trpljenje. To je namenjeno temu, da izpopolnimo Kristusovo podobo v naši duši. Toda kaj reči o grehih, ki jih človek sam zagreši in ki ga uničujejo? Mnogi duhovni avtorji pravijo: greha nikoli ne moremo imenovati »previdnosten«. Vselej gre za dejanje »proti previdnosti«. Ta zaključek se zdi logičen, saj je previdnost Božje dejanje, ki nas vodi k dobremu. In vendar imamo včasih čudne izkušnje. Nekdo, ki je zagrešil velik greh, se čuti pretresen kakor od нравnega šoka, ki postane priložnost za iskreno spreobrnjenje. Filozof Heidegger pravi, da je življenje v hudobiji kot zdrs v globino. Pogosto ni vrnitve navzgor, dokler ne pridemo do

dna prepada. V času očetov je podobno mnenje izrazil Origen. On ve, da tudi življenje v zlu povzroči določeno nasičenost z grehom, ki človeka nato privede k spreobrnjenju. Ali bi mogli reči, da so bili nekateri grehi v tem procesu »previdnostni«?

Zavedamo se, da se problem ne reši z abstraktnim razmišljanjem. Iz vidika človeške pravičnosti dajemo prav starejšemu sinu proti izgubljenemu sinu iz evangeljske prilike. In vendar je bilo prav temu dano razodetje neskončne očetove ljubezni. Takšna izkušnja je dana v krščanskem življenju vsem iskrenim spokornikom.

Med velikimi religioznimi pesniki srečamo v armenski književnosti svetega Gregorija iz Nareka (deseto stoletje). Njegove svete elegije so mistične himne, ki slavijo veliko razodetje, odkritje usmiljenega Očetovega obličja, ki je podeljeno spokornim grešnikom.

Sveti Peter Kanizij pripoveduje duhovno izkušnjo, ki jo je imel leta 1568 v stolnici v Anconi. Ponovno se je spomnil pomanjkljivosti svojega preteklega življenja in po tem je nastopilo veliko razsvetljenje o Božji veličini: »Spoznal sem, da nisem nič in da ne poznam ničesar. Ti sam, Bog, si začetek, sredina in konec vsake dobrine. Vse ima izvir v tebi in vse se mora vrniti nazaj k tebi.«

Mistično sprejetje previdnosti po Vjačeslavu Ivanovu

Ruski pesnik in mislec Vjačeslav Ivanov je živel v Rimu. Domače so mu bile klasične slike italijanskih mojstrov in premišljeval je o njihovem duhovnem pomenu. Tako je videl simbole duhovnega napredka v krščanski drži do zla na treh dobro znanih delih: na Michelangelovi *Poslednji sodbi* v Sikstinski kapeli, Rafaelovem *Spremenjenju* v vatikanskih muzejih in pri *Zadnji večerji* Leonarda da Vincija v Milanu.

To, kar je naslikal Michelangelo, je bilo za Ivanova značilen izraz mlade duše plemenitih čustev.

Ko sreča zlo, se z navdušenjem dvigne in misli, da bo uničila vse hudobneže in jih oddaljila od lastnega življenjskega prostora. Takšen je Kristus na *Poslednji sodbi* v Sikstinski kapeli. S kretnjo atleta pahne grešnike v peklenski ogenj.

Vendar se to mladostno navdušenje za boj zoper zlo z leti zmanjšuje. Človek ošibi, medtem ko se zdi, da se zlo veča.

Rafael je naslikal Kristusovo *Spremenjenje* na gori Tabor na dveh ravneh. Na spodnji ravni skušajo farizeji ženo, ki je zakrivila prešuštvo, obsoditi na smrt, greh torej skušajo izkoreniniti iz sveta. Toda trije apostoli so se vzpeli na goro in uživajo mistično videnje poveličanega, nebeškega sveta. Ko



človek raste, sprejme obstoj zla v tem svetu in se tolaži z upanjem na prihodnji svet. Takšna se zdi drža pravih vernikov, četudi ni najvišja stopnja popolnosti.

Leonardo da Vinci predstavlja prizor zadnje večerje prav v trenutku, ko Jezus napove, da se eden od njegovih, ki jih je izbral za prijatelje, pripravlja na to, da bi ga izdal. Apostoli skočijo pokonci in hočejo vedeti, kdo je, da bi ga uničili. Jezus pa, nasprotno, skloni glavo in sprejme Božjo voljo, saj ve, da bo tudi to zahrbtno dejanje služilo kot nit za bisere v ogrlici velikih del Božje ljubezni.

Ali pretirano zaupanje v previdnost morda ne škoduje?

Če prelistavam besedila očetov, včasih naletim na čudno protislovje. Sveti Avguštin in drugi avtorji spisov zoper pelagijance poudarjajo človeško šibkost. Človek sam ne more drugega kot grešiti. Brez Božje pomoči nismo zmožni niti misliti dobro. Nasprotno pa je sveti Janez Zlatousti tako kot tudi drugi grški očetje prepričan zagovornik moči, ki jo ima v posesti človekova volja. Uide mu celo izrek, ki so ga pogosto ponavljali asketi: »Da bi se rešili, zadostuje, da to hočemo.« Iz teološkega zornega kota je to protislovje zgolj navidezno. Ko Zlatousti hvali človeške moči, predpostavlja pomoč Svetega Duha kot nekaj, o čemer sploh ni mogoče razpravljati. Če bi ne bilo Božje milosti, bi človek resnično ne bil zmožen ničesar, kar bi bilo res dobro. Vendar to ne sme biti pretveza za lenobo, ki jo upravičujemo z napačnim upanjem v Božjo previdnost.

Lep je vzdih pobožnega človeka: »Pustimo, naj vse postori Božja previdnost.« Toda da bi ga uporabili v pravem trenutku, je dobro imeti pred očmi opombo, ki jo je zapisal p. Surin v svojem duhovnem katekizmu: »Dobro je pustiti, da Gospod stori vse, ko on sam deluje. Vendar ni prav pustiti, da vse stori Gospod, ko hoče, da nekaj storimo tudi mi.«

To lahko razložimo s primerom. Nedvomno je dobro, da se avtomobilist ne boji nesreče in si ne razbija glave s tem, da bi si predstavljal nevarnosti, ki bi jih mogel srečati na poti. Z zaupanjem v previdnost brezskrbno vozi. Toda to drži pod pogojem, da ohranja avto v dobrem stanju in da upošteva prometne predpise in je previden na cesti. Podobno zadržanje je sveti Francišek Saleški zahteval od vsakega človeka v odnosu do lastnega zdravja. »Vem, da Bog od mene želi, naj me ne skrbi ne bolezen ne zdravje, vendar vem tudi, da je izrecna Božja volja, da pokličem zdravnika in uporabljam

zdravila, ko je to potrebno.«

Kaj naj torej mislimo o tako nenavadnih primerih, kot je bil primer svetega Ignacija, ki se je vkrcal na dolgo potovanje, ne da bi imel en sam belič v žepu? To so resnično nenavadni primeri. Kažejo veličino vere, ki dela čudeže. Toda vsakodnevnega življenja ne ustvarjamo samo s čudeži, ampak s pridnim delom Božjega sinu, ki s svojim Očetom sodeluje

v skupnem delu. Neki pridigar je v šali dejal: Bog kliče v vinograd žive delavce in ne mrtvih motik. Po obdobjih prvega navdušenja, ki je bilo pogosto neprevidno, je sam Ignacij določil to previdno načelo: »Treba je moliti, kakor da je vse odvisno samo od Boga, vendar je treba obenem tudi delati, kakor da bi bila stvar odvisna samo od nas.«

Iz knjige Ali poznaš Očeta?

Vprašujete ODGOVARJAMO



LOJZE KUKOVICA

V eni prejšnjih števil DŽ ste pisali o tem, da je Katoliška Cerkev edina, ki je od Kristusa samega ustanovljena in da je zato dolžnost vseh kristjanov, da jo sprejmemo kot edino od Kristusa samega ustanovljeno Cerkev in da se je edino v njej možno zveličati. Kaj pa protestantje in njihova Cerkev? Je tako oddaljena od prave Kristusove Cerkve, da se v njej verniki redno ne morejo zveličati?

Vodgovor na vaše vprašanje naj vam najprej podam kratko zgodovino protestantizma. Če boste pa hoteli imeti natančnejše podatke o njem, jih boste pa dobili v vsaki obsežnejši zgodovini krščanstva.

Ustanovitelj protestantizma je bil Martin Luter, rojen leta 1433, od revnih, a dobrih katoliških staršev. Ko je bil star 21 let, je vstopil k avguštincem, red, v katerem je bil nekaj let pozneje posvečen v duhovnika in pozneje imenovan za profesorja teologije v mestu Wittenberg. Od vsega početka je bilo zanj značilno, da je kazal posebno ljubezen za novosti



na teološkem polju.

Leta 1517 je papež Leon X. prosil nekatere dominikanske redovnike, naj bi med ljudmi nabirali denar za gradnjo mogočne bazilike sv. Petra v Rimu. Luter ni dobro sprejel tega, da je papež za to nalogo zaprosil domi-

nikanske redovnike, namesto – kar je želel Luter – avguštince. Šel je v tem oziru celo tako daleč, da je začel pridigati celo proti temu zbiranju denarja in končno v zvezi s tem začel tajiti celo nekatere nauke Cerkve. Luter so zatožili papežu Leonu X., kateremu je Luter obljubil pokorščino in spoštovanje, pa naj bi od njega zahteval karkoli. Na žalost se Luter tega ni držal, temveč je vedno bolj jasno in drzno začel govoriti proti papežu in celo proti Cerkvi sploh. Zato ga je končno papež obsodil, česar pa Luter ni sprejel. Javno se je papežu uprl in začel pisati in govoriti proti njemu in nekaterim naukom Cerkve. Ko ga je končno celo nemški cesar Karel V. pozval k pokorščini papežu, se je Luter dokončno uprl proti papežu in začel gonjo proti njemu in Cerkvi sploh, predvsem s pisano besedo. Da bi zagovarjal svoje napade in zmote pred ljudstvom, se je začel sklicevati kot na edino avtoriteto, ki jo je priznaval, na Sveto pismo, ki naj ga vsak kristjan razlaga po svoji vesti in pameti.

Med drugim je tako začel učiti, da je za kristjane edino važna vera v Sveto pismo, katero naj vsak razlaga kot ga Sveti Duh navdihuje. Tako je Luter od ene zmote prehajal na mnoge druge. Če namreč samo vera opravičuje človeka pred Bogom, potem so celo dobra dela brezkoristna, enako kot so nekoristni tudi zakramenti. Tako je od zakramentov po neki nelogičnosti ohranil le tri in sicer krst, evharistijo in sveto pokoro. Le da je celo te delno predrugačil: odpravil je namreč spoved grehov, o evharistiji je pa učil tako imenovano empanacijo, nauk, po katerem postane Kristus navzoč v kruhu, ne pa da bi se kruh sam spremenil v Kristovo telo.

Če samo vera opravičuje človeka pred Bogom, potem so logično tudi človekova dobra dela za zveličanje na sploh odveč; med drugim odveč tudi molitev in sploh vsa dobra dela. Luter se je postopoma oddaljeval do pravega Kristusovega in cerkvenega nauka: dovolil je razporoko, odpravil duhovniški celibat in tudi redovne zaobljube. To je učil in potrjeval tudi z lastnim zgledom, ko se je poročil z neko bivšo redovnico Katarino

Bora. Pa to še ni bilo vse. Proglasil je češčenje svetnikov in celo same Matere Božje za pravo malikovanje. Med drugim je tajil tudi obstoj vic in logično s tem naukom tudi brezkoristnost molitev za umrle.

Ni tu mesto, da bi se še dalje ustavljali pri drugih Lutrovih naukih. Povejmo mimogrede še to, da se je proti koncu življenja začel predajati zelo posvetnemu življenju. Končno je skoro obupan umrl. Nekateri zgo-dovinarji menijo celo, da je naredil samomor.

Povejmo sedaj nekaj najvažnejših lastnosti prave Kristusove Cerkve, ki jih protestantizem nima, ki bi jih pa moral imeti, če bi hotel veljati za pravo od Kristusa ustanovljeno Cerkev. Najprej protestantizem nima edinsti, kot jo mora imeti in jo ima prava Kristusova Cerkev. Če je najvišje protestantsko načelo, da sme vsakdo prosto razlagati Sveto pismo, potem je jasno, da ima to načelo za posledico, da imajo protestanti toliko različnih verskih naukov in sekt, kolikor je ljudi, ki bodo po svoji lastni pameti razlagali Sveto pismo. Iz tega je tudi razvidno, zakaj se protestanti nikdar niso mogli zediniti za kakšno skupno obvezno veroizpoved, medtem ko katoličani verujemo in izpovedujemo vsi isto izpoved vere, ker verujemo, v cerkveno nezmotno učiteljstvo, ki vse ljudi nezmotno uči, kaj je Bog ljudem razodel in kaj morajo vsi kristjani izpovedovati, če hočejo ostati kristjani, člani edine Kristusove Cerkve.

Če je namreč Kristus Bog, kot nas nezmotno uči Katoliška Cerkev, potem je njegov nauk nujno samo eden. Bog se ne spreminja, njegova resnica ostane vedno ista. In bo ostala ista. Zato ni čudno, da najrazličnejše protestantske sekte učijo pogosto tudi najbolj nasprotne nauke o Bogu, Kristusu in vsem ostalem. Protestantizem zato tudi ne zna povedati, kateri razodeti nauk je bistven in ga morajo zatorej vsi sprejeti, če hočejo še ostati zvesti razodeti božji resnici. Vsak protestant sprejme in veruje to, kar se njegovemu razumu kaže kot od Boga razodeto, ker pač ne prizna kakšnega nezmotnega cerkvenega učiteljstva, ki bi avtoritativ-

no določil, kaj je Bog razodel, in kaj moramo zatorej vsi ljudje verovati. Od vsega početka je protestantizem zato zavračal vsako za vse obvezno cerkveno učiteljstvo. V protestantizmu tudi ni različnih verskih družb, kajti za kakršnokoli družbo, tudi versko, je potrebna neka avtoriteta, ki zahteva, da vsi njeni člani izpovedujejo isti nauk in da so povezani med seboj različni razumi, različne volje in različna srca. Če tega ni, potem ne moremo govoriti o kakšni verski družbi. Zato se protestantizem pogosto primerja babilonskemu stolpu, v katerem vlada zmeda in anarhija.

Protestantizem tudi nima druge nujne lastnosti, ki bi jo moral imeti, namreč svetost. In to najprej v nauku. Je mar kaj bolj nemoralnega, kot so prva načela, po katerih naj bi se ravnali protestanti, seveda, če se res ravna po njih, na primer nauk, da so za zveličanje dobra dela brezkoristna, da zadostuje sama vera. Vera naj bi po njih nauku bilo edino potrebno za zveličanje. Vsaka zdrava in normalna vest se takorekoč nagonsko upira takšnemu nauku.

Po vsem povedanem do sedaj je tudi jasno, da protestantizem tudi nima nobene skupne in obvezne morale. Vsakdo naj se ravna po Svetem pismu, kakor ga sam razlaga. Tu je tudi razlaga, zakaj nekateri protestanti tajijo celo takšne resnice, ki služijo kot temelj vsega moralnega življenja, na primer nesmrtnost duše, obstoj pekla in še toliko drugih resnic.

Poleg tega protestantizem zavrača skoraj vsa sredstva posvečenja: zavrača post, zavrača evangeljske svete, češčenje Matere Božje in svetnikov. In ker taji resnično prisotnost Kristusa v Evharistiji, je s tem odpravil veliki vir krščanskih kreposti. Na protestantskem polju ne rastejo in ne uspevajo tri lepe cvetlice krščanskega življenja: ponižnost, devišstvo in prostovoljno uboštvo.

Svetosti pa tudi ni redno v protestantih kot osebah: Protestantizem nima nobenega proglašenege svetnika, čigar svetost bi bila potrjena s kakšnim čudežem. S tem v zvezi je tudi zanimivo, da redno le versko mlačni katoličani prestopajo v protestantizem, medtem ko se dobri pro-

testantje spreobračajo v Katoliško Cerkev.

Protestantizmu manjka tudi veselost. In sicer glede časa in tudi glede razširjenosti. Protestantizem ni veseljen, ne po številu sekt, v katerih živi, pa tudi ne glede krajev, v katerih je razširjen. In končno zadnje vprašanje v zvezi s protestantizmom: Kako vedo protestantje, ali je biblija od Boga samega razodeti nauk, da je torej biblija Božja beseda. Protestante sicer učijo, da sam Sveti Duh vsakega bralca Svetega pisma navdihuje, da ga prav razume. To je seveda lahko učiti in zagotavljati, ni pa mogoče dokazati. Pa še: Kako je potem mogoče, da ista mesta Svetega pisma nekateri razumejo na en način, drugi na drugi. Mar lahko Sveti Duh sam sebi nasprotuje?

NEMŠKI VOJAK- PROTESTANT IN MARIJA

Leta 1939. Začetek druge svetovne vojne.

Naše – nemške – čete so zasedle majhno vas ne daleč od Varšave. Utrujeni od dolgega marša, smo se vselili v neko mestno hišo. Želeli smo samo to, da bi se mogli naspati. Nismo se menili za žvižganje krogel niti za eksplozije bomb, ki so padale vedno bolj pogosteje in bliže.

Naenkrat - oglušujoč tresk, eksplozija – in strop je zgrmel v največjem trušču in v oblakih dima po tleh. Name je pritiskal tram, polomljeni stoli in mrtvi tovariši, da se nisem mogel premakniti. Kljub temu sem se polagoma rešil in si kmalu opomogel, ker nisem imel najmanjše poškodbe.

Hiša je vsa v razvalinah, samo en del stene je ostal pokonci, na njem pa visi nepoškodovana sveta podoba, slika Matere Božje, katoličanom tako draga. V rokah ima rožni venec, njen prijazen obraz pa ima pogled uprt vame. Na vojnem pohodu sem opazil, da je večina

DIVJE GOSI NAS UČIJO

Misli za začetek delovnega leta 2009



katoličanov nosila s seboj Marijino podobico ali rožni venec, ki so ga v težkih trenutkih molili z zaupanjem.

Sem protestant in nisem bil poučen o veri. To podobo sem gledal, ko je eksplodirala druga bomba in ubila tri moje tovariše. Podzavestno sem se vrgel v kot in k zidu, ki je še stal, snel podobo in jo pritisnil k sebi.

Ko sem prišel k zavesti, sem še držal podobo v svojih rokah. Nisem je mogel izpustiti iz rok, domov sem jo vzel za spomin na čudovito varstvo, katerega sem bil deležen. Kot zaklad sem jo z največjo ljubeznijo spravil v notranji žep suknjiča.

Še tisto noč so se spet začeli napadi. V naših vrstah so mitraljezi sejali smrt. V trenutku tišine se dotaknem nepogrešljive svete podobe in z velikim presenečenjem odkrijem, da ima hrbtno stran pokrito z debelo plastjo bakra, v njej pa zarito kroglo, ki bi morala meni prebiti srce. Do solz prevzet in poln priznanja sem si podobo moje drage Gospe dal naravnost na srce.

Od tega je že veliko let, a te podobe, ki mi je rešila življenje, ne bom nikoli pozabil. To zgodbo sem povedal svoji ženi in svojim otrokom. Vsi častijo z največjo ljubeznijo njo, ki je vrnila mojim sinovom očeta, moji ženi pa moža.

Danes je ta podoba, lepo okrašena z rožami in prižganimi svečkami,

Ta zgodba je iz severnega dela zemeljske oble, ker začne takole:

Ko se bodo v prihodnji sezoni divje gosi selile v južne kraje, da preživijo zimo, bodi pozoren na njihov polet. Videl jih boš leteti v obliki »V«. Če te zanima, zakaj letijo tako, preberi sporočilo, ki sem ga prejel po spletu pod naslovom »*Si entre amigos fueros gansos*«. Njegova vsebina v slovenskem prevodu je naslednja:

S tem, ko divje gosi letijo v obliki »V« ... vsa jata poveča svojo zmogljivost za 71 odstotkov v primeri s poletom posameznega ptiča.

Prvi nauk: Če gremo skupno za istim ciljem v isti smeri, lažje in hitreje pridemo na cilj. Smo tudi uspešnejši, ker si med seboj lahko pomagamo.

Kadar divja gos zapusti formacijo, takoj občuti večji zračni upor, zaradi katerega se prej utruji, zato se hitro vrne nazaj v skupino, da izkoristi polet tistih gosi, ki vodijo jato.

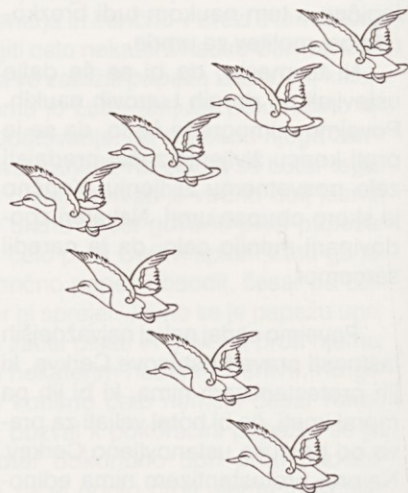
Drugi nauk: Če ostanemo med seboj povezani z vsemi, ki gredo v isto smer kot mi, bomo z manjšim naporom in brez zapletov prišli do cilja. Radi bomo sprejemali pomoč drugih in jo njim tudi mi radi nudili.

Kadar se vodilna gos v jati utruji, se umakne na zadnji konec formacije, njeno mesto pa zasede druga, manj utrujena.

Tretji nauk: Vodstveno mesto je treba deliti z drugimi, vedno v medsebojnem spoštovanju, pa tudi probleme in odgovornosti. Tre-

na častnem mestu v naši hiši. Vsi, kar nas je v družini, se vsak dan zberemo okrog nje, da ji izročamo svoje molitve.

Saarbrücken, 22.11.1948
(A.Dewald) - Brat Albert Pflieger, marist, Marjanski zbornik 1980.



ba je odkrivati tiste, ki so posebej obdarjeni za nalogo ter kombinirati naravne darove, talente in sredstva.

Kadar divje gosi letijo v formaciji, gagajo... Zakaj? Zato, da z gaganjem navdušujejo gos, ki jih vodi, da z večjo silo in vztrajnostjo skrbi za hitrost cele jate.

Četrti nauk: Kadar je v skupini močno prepričanje in zanos, se napreduje veliko hitreje. Prava beseda o pravem času je izrednega pomena, ker navdušuje in doseže večjo izrabo nakopičenih sil.

Kadar divja gos zboli, če je ranjena ali tako izčrpana, da mora zapustiti formacijo, se ji pridruži nekaj drugih gosi in zato zapustijo formacijo, da so ji v pomoč in varstvo. Pri njej ostanejo toliko časa, da pogine ali pa da se opomore in lahko spet leti. Te gosi skušajo dohiteti nato svojo jato, če pa to ni mogoče, se pridružijo kakšni drugi.

Peti nauk: Ostati moramo trdno povezani med seboj kljub razlikam, tako v letih hudih kriz ali nesreč kot tudi v časih, ko je treba pošteno prijeti za delo.

Če smo enotni, če smo si blizu in si med seboj pomagamo, s smislom za delo v ekipi, če smo sposobni ustvariti, kljub različnosti, skupino ljudi, ki je kos še tako težkim

situacijam, lahko rečemo, da poznamo resnično prijateljstvo in da se zavedamo, kako velika vrednota je solidarnost. Tedaj postane življenje ne samo lepše in prijetnejše, ampak tudi dragoceno in vredno življenja. Kljub vsemu, kar nas v teku let na tem planetu žalostnega doleti.

++

Tale zgodba divjih gosi me je spomnila »zgodbe« naših staršev in starih staršev po drugi svetovni vojni, ko so reševali svoje življenje z umikom pred partizani bodisi v Italijo, bodisi v Avstrijo..., predno so rdeči »osvoboditelji« zasedli vso Jugoslavijo, da je padla za »železno zaveso«. Tudi oni so se morali zaradi hude in dolge »zime« v letih '47, '48 in '49 prejšnjega stoletja pred komunizmom seliti v južne kraje Amerike, kjer živimo njihovi potomci še danes. Ko se spominjamo njihove naselitve in življenja v tukajšnje razmere in ljudi iz perspektive 60 let, moramo reči, da so v marsičem upoštevali preprost nauk gornjih vrstic. Prav zato so uspeli in tudi nas naučili, kako moramo biti povezani med seboj, kljub različnosti mnenj v nebstvenih rečeh.

Ko beremo imena sedanjih odbornikov naših društev v Argentini, vidimo, da so v večini mladi iz generacije tukaj rojenih potomcev ter da so starejši, rojeni v Jugoslaviji ali v taboriških, že izjeme. Zato mora mladi rod dobro poznati zgodovino svojih staršev, vedeti za razloge njihovega odhoda od doma in se solidarizirati z njihovim poslanstvom in delom za popolno osvoboditev slovenskega naroda.

Z marcem začnemo vsako leto delovno leto, v letošnjega pade tudi 50-letnica smrti ljubljanskega škofa dr. Gregorija Rožmana. Lansko leto smo iz poteka dveh dogodkov življenja slovenske Cerkve razvideli, da v Sloveniji ne poznajo velikega škofa niti tisti, ki bi ga morali poznati. Ker ga mlajši rod v Argentini tudi ne pozna dovolj, bo naša revija posvetila odslej tej slovenski in cerkveni osebnosti pozornost, kot jo zasluži.

S.S.

IZ ZDA SMO IZVEDELI

Gospod E. G. iz ZDA je poslal svojima znankama spodnjo izjavo, ki jo je dobil od prijatelja iz Slovenije. Zdi se mu odlična za ponatis v listu *Slovenian American*

Times in dodaja: »Moralo bi jo seveda tiskati in razglasiti po radiu in TV tudi čim več občil v Slovenji in zamejstvu, zato jo pošiljam tudi na nekatere njihove naslove, če bi je kdo še ne imel. Morda se bo pa le kaj premaknilo in vsi moramo pritiskati v tej smeri.«

Nekaj izbranih poudarkov

PRAŠKA IZJAVA

o evropski vesti in komunizmu

Pod češkim predsedovanjem Svetu EU od danes naprej (1. jan. 2009) bodo pripravili nove pobude. Ena od teh je *Praška izjava o evropski vesti in komunizmu*, ki jo je junija letos sprejel senat češkega parlamenta. Poudarjajo potrebo po svoji izjavi, ker družbe, ki zanemarjajo preteklost, nimajo prihodnosti; ker je komunistična ideologija neposredno odgovorna za zločine proti človeštvu; ker je slaba vest, ki izvira iz komunizma, težko breme za prihodnost Evrope in za naše otroke; ker so bistvene podobnosti med nacizmom in komunizmom v njunem grozo vzbujajočem in strašnem značaju in njunih zločinih proti človečnosti; ker je zločine komunizma potrebno še kaznovati in obsoditi s pravnega, moralnega in političnega pa tudi zgodovinskega vidika; ker so te zločine opravičevali v imenu teorije razrednega boja in načela diktature 'proletariata' z uporabo terorja kot metode za ohranitev diktature; ker mnogi zločinci, ki so zagrešili zločine v imenu komunizma, še vedno niso bili obsojeni in njihove žrtve še niso dobile odškodnin.

Zavzemajo se za doseganje vseevropskega soglasja o tem, da sta bila tako nacizem kot komunizem totalitarna režima, ki ju je treba soditi po njunih strašnih uničevalnih dosežkih zaradi politik sistematične politične uporabe skrajnih oblik nasilja, zatiranja vseh državljskih in človekovih pravic, začenjanja napadalnih vojn kot neločljivega dela njihovih ideologij, zaradi iztrebljanja in preseljevanja celih narodov in skupin prebivalstva; in kot taka ju moramo smatrati kot največji nesreči, ki sta uničili 20. stoletje; priznanje, da bi morali v opozorilo prihodnjim generacijam mnoge zločine, ki so jih zagrešili v imenu komunizma, kaznovati kot zločine proti človeštvu na enak način, kot so bili nacistični zločini kaznovani na nürnberških procesih; uvedbo zakonodaje, ki bi omogočila sodiščem, da bi sodili in obsodili hudodelce komunističnih zločinov in odškodovanj žrtev komunizma; evropski in mednarodni pritisk za učinkovito obsodbo preteklih komunističnih režimov in učinkovit boj proti komunističnim zločinom, ki še trajajo; vzpostavljanje neodvisnih ekspertnih komitejev v evropskih državah, ki so jim vladali totalitarni komunistični režimi, na nacionalni ravni in v tesnem sodelovanju s komitejem ekspertov Sveta Evrope; popraviljanje in pregled evropskih zgodovinskih učbenikov, da bi se otroci lahko učili o komunističnih režimih in se jih zavedali na isti način, kot jih učijo oceniti nacistične zločine; skupno obeleževanje dvajsetletnice padca berlinskega zidu in pokola na Trgu večnega miru.

Gospod E. G. sklene to poročilo s komentarjem iz revije *Ampak* (mesečnik za kulturo, politiko in

gospodarstvo, december 2008): Mnogo tranzicijskih poti in opravkov nas čaka.

NAŠ KOMENTAR

Vest o »Praški izjavi« je vesela novica, ki jo lahko primerjamo s tisto o padcu berlinskega zidu. Že samo dejstvo, da je do te izjave prišlo, je znamenje, da nekdanja, kulturna Evropa še ni umrla.

Kajti pravičnost, ki je lastnost poštenega, pravičnega človeka, bi morala biti tudi lastnost vsake človeške družbe. Ta pravičnost zahteva, da se obsodijo zločini proti človeštvu in zločinci sami ob času, se pravi, čimprej in še v življenju družbe, ki je take zločine storila, jih brez odpora dopuščala ali pa sama v največji meri utrpela. Predvsem pa morajo biti izrecno in nedvomno obsojeni svetovnonazorski sistemi pa ustanove in organizacije, ki so tak teror umislili (in to še delajo danes), ga pobujali, načrtovali, organizirali in tako izvajali nečloveška grozodejstva nad svojimi rojaki in drugorodci, hkrati z lažnimi izgovori pa s hinavskim, nepredmetnim opravičevanjem svojih zavrženih dejanj.

Posamezniki, družba, narod, država, ki se imajo za pravične, pa take obsodbe niso bili zmožni, sami sebi lažejo. Laž pa vodi v hinavščino in v dvojno moralo. Taka 'moral' je nedopustna predvsem na političnem področju, kjer naj bi politiki skrbeli za splošni blagor.

Ko bi danes pri nas katera odraslih oseb še dvomila o tem, da je tak nečloveški teror divjal in počenjal tako grozotne zločine, kot so zgoraj omenjeni, na Slovenskem od leta 1941 naprej pa tja daleč v naslednja desetletja, taki osebi ugovarjati bi bila vsaka beseda odveč. Moralna otopelost, cinična drža, da ne govorimo o puhloglavosti, bi razložili takšno ravnanje. Nobenemu Slovencu, če ni analfabet, ne morejo biti neznani zločini, ki jih je v tistem obdobju zagrešila komunistična navlaka na Slovenskem. Medtem ko se še precejšnji del slovenskih občil in njihov ustvarjalcev (upravičeno) zgraža nad zločini v Srebrenici, pa isti tvorci javnega mnenja (neupravičeno) mižijo in s svojim molkom lažejo o Kočevskem Rogu in drugih moriščih po slovenski zemlji.

Lahko se zgodi, da zaradi »Praške

izjave« še boli glava tako nekdanje člane partije kot partizane. Dovolj bo, če Evropa zve, da so 'osvoboditelji' pomorili več Slovencev kot vsi trije okupatorji skupaj in da je medvojni, štiriletni okupaciji sledila komunistična, ki je trajala 45 let.

Tveganja katoliške politike: dr. Janko Kralj

ALOJZ REBULA



Knjigo Lučke Jerman-Kralj in Tomaža Simčiča »Dr. Janko Kralj« je v Družini pospremila več člankov, tako da lika tega velikega Primorca in kristjana ni treba obsežneje predstavljati.

Primorec, ki je pustil ugledno službo v Ljubljani, da je šel v noči fašizma ves izgoret za slovenskega manjšinskega človeka in na 2. tržaškem procesu samopobudno rešil štiri obsojene na smrt (med njimi dr. Lava Čermelja).

Kristjan z neomajno zvestobo Cervki, a obenem z nadprovincialno univerzalnostjo duha, vendar nedovzetan za mit revolucije. Tako bi se dal morda označiti na najkrajši možni način. Če bi me kdo vpra-

šal, naj mu, potem ko sem prebral omenjeno knjigo, iz življenja dr. Janka Kralja navedem nekaj značilnejših momentov, ki so me pretresli, bi mu navedel naslednje tri.

Prvi: njegovo zadržanje ob največjem političnem razočaranju, ki ga je doživel, ko je namreč ob arbitraži, kdo naj ima vodstvo krščansko-socialnega gibanja v primorskem zamejstvu, mogočni dr. Anton Korošec to vodstvo izročil bolj prekanjenemu in beograjskemu dvoru bližjemu dr. Besednjaku.

Tiste dni se je Kraljeva žena Anica neko noč zbudila in opazila, da moža ni bilo ob njej. Tudi v stanovanju ga ni bilo. Stekla je na ulico proti Soči in našla moža, ko je slonel ob ograji nad reko. Kar ji je rekel, to bi bil težko rekel Besednjak in morda tudi Korošec: »Naše kraljestvo ni od tega sveta.« Besede, v katerih je ves krščanski format tega politika.

Drugi moment iz njegovega življenja: obisk dr. Kralja v Ljubljani v razžarjenem letu 1942. Na Tromostovju se je srečal s prijateljem Edvardom Kocbekom, zasvojenim od mita 'koalicijske' Osvobodilne fronte. Ni si težko predstavljati pomenka med Realnostjo in Sanjo. Kralj se je vrnil nesrečen.

Tretji moment: leto 1944 v Rimu, kamor se je bil umaknil, zasledovan od Nemcev in obsojen na smrt od OF. V stikih na vse strani je skušal rešiti, kar se je od Primorja rešiti dalo, potem ko je Stalin že bil obljubil Trst Togliattiju. Takrat je Kralj, dotlej več kot stooletni Jugoslovan kakor vsi Primorci, na nekem posvetovanju preroško izrekel besedo o »svobodni Sloveniji«.

»Zdi se mi, da se Slovenci ne zavedate, koga ste izgubili,« je rekel neki tuj diplomat dr. Komarju kmalu po Kraljevi smrti. Kako naj bi se tega zavedala v glavnem partijsko uglašena slovenska zgodovina? Zato se veličine dr. Kralja morajo tem bolj zavedati slovenski kristjani. In kakšnemu poskusu mazanja njegovega imena vreči v zobe pismo prefekta Tienga notranjemu ministrstvu v Rim, kjer je zapisano: »Kralj je ostal neomajen nasprotnik države in nepopustljiv nasprotnik fašističnega režima.«

Iz Družine

Mons. FRANC BOLE Zlatomašnik



Foto: Gasper Furman

Verna domača družina v Koritnici je bila zanj prvo semenišče. Že kot otrok je bil povezan z župnikom. Pet razredov osnovne šole je opravil v domačem kraju, nižjo gimnazijo (učni jezik je bila italijanščina) med vojno na Reki, višjo po vojni v Pazinu (s hrvaškim učnim j.). Šele tu je začel pravzaprav razmišljati o duhovniškem poklicu. Ljubezen do Cerkve, do knjige, študija in molitve

so bila očitna znamenja, da ga Bog kliče v svojo službo. Tako bo mogel največ pomagati ljudem, si je mislil. Bogoslovje je študiral v Ljubljani, ne da bi imel na voljo en sam tuj časopis ali revijo. Bil je med prvimi študenti, ki so dobili vizo za tujino. V dvojnih počitnicah je v treh mesecih z avto-stopom prekržaril Francijo, Belgijo, Švico. Novo mašo leta 1958 je imel v Postojni.

Z ljubeznijo, potrpljenjem, navdušenjem in vztrajnostjo je služil vernikom najprej kot župnik od leta 1958 do leta 1965 v Postojni. V petih letih dela z mladino - med drugim je organiziral prva taborjenja zanje - je preстал marsikatero zaslíševanje in zapor (petnajst dni septembra 1960 v Kopru). Iz prijateljstva s kaplanom Bojanom Ravbarjem v Kopru se je porodila zamisel o mladinskem časopisu (po vzoru italijanske revije *Famiglia Christiana*), vendar ga nobena tiskarna ni hotela sprejeti v tisk. Od leta 1965 do leta 1967 je bil župnik v Bertokih in pri Sv. Antonu. Prvi letnik *Farnega Ognjišča* so leta 1965 tiskali v lastni režiji, na ciklostil v Kopru, nato je bilo končno (leta 1966) sprejeto v tiskarni Koper. Iz Bertokov je odšel za urednika v Koper. Poleg revije je razvil tudi knjižno založbo in *Ognjišče* povezal z dobrodelno dejavnostjo. Najprej je nastal *Poštni predal* dobrote v okviru revije. Tako je bil po osamosvojitvi Slovenije tri

leta direktor Slovenske Karitas. Bil je pobudnik prvega romanja bolnikov in invalidov na Brezje leta 1968. Letos je praznovalo že 40. obletnico. Leta 1985 je bil imenovan za papeškega kaplana, leta 1993 je prejel odličje sv. Cirila in Metoda. Leta 1994 je na njegovo pobudo začel delovati še *Radio Ognjišče*. Strokovno združenje založnikov in knjigotržcev pri GZS za zasluge na področju založništva mu je - za posamezen prispevek pri nastanku in uspešnem razvoju *Ognjišča* - ob 40. obletnici izhajanja *Ognjišča* podelilo *Schwentnerjevo* nagrado za leto 2005. Zadnja leta pomaga v koprski stolni župniji.

Ob zlati maši se oče Franc, kot ga imenujejo njegovi bralci in prijatelji, zahvaljuje Bogu za uspehe na področju medijev, sodelavce, ki jih je imel vsa ta leta, nastalo veliko družino *Ognjišča*.

Iz Družine

Slovenska skupnost v Argentini je leta 1987 imela čast, da jo je obiskal mons. Franc Bole skupaj s škofom dr. Janezom Jenkom. Njemu veliko dolgujemo, saj že leta prejemo revijo *Ognjišče*, ki se je razvila iz majhne revije v veliko in bogato, po zelo prijateljski ceni ... Naša založba oziroma Božje stezice pa mu dolgujejo hvaležnost za poslane knjige, ki jih izžrebani ugankarji naše otroške revije prejemajo za nagrado.

Zlatomašnika in vse, kar je v zvezi z *Ognjiščem*, naj še naprej spremlja obilen božji blagoslov, je iskrena želja naše revije.

Živeti v veri, živeti v globinah nje muzike, ni vsakomur dano. Samo najvišjim, najizbranejšim in nam malim, najmanjšim.

Jože Plečnik



Kdo je bil kanonik DR. JANEZ KRALJIČ?

Naša revija je nedavno objavila dve njegovi pričevanji: »Škofa Rožmana nevidna fronta« (december 2008) in »Zlata obletnica samostojne Slovenije« (jan.-feb. 2009). Oba članka smo ponatisnili iz Buenosaireskega lista »Sij slovenske svobode«, ki ga je časnik objavil leta 1969. V prihodnji številki bo še eno njegovo pričevanje o okoliščinah, v katerih je odhajal maja '45 škof dr. Gregorij Rožman iz Ljubljane, ter poročilo o avdienci pri papežu Piju XII. septembra 1945, na kateri sta govorila o škofu Rožmanu in razmerah pri nas med vojno in revolucijo. Dokument je vzet iz dr. Kraljičeve knjige »Razmišljanje o Petru in Cerkvi«, ki jo je l. 1993 izdalo Slovensko dušno pastirstvo v Buenos Airesu. Tudi današnji dr. Kraljičev življenjski oris je vzet in prirejen po tej knjigi. Ur.



Janez Kraljič se je rodil očetu Jožetu, posestniku, in materi Mariji, r. Lukman, 14. avgusta 1898 v župniji sv. Martina na Igu. Bil je v »Polkovi« družini prvorojenec. Brata sta mu bila France in Jože, sestre pa Ivana in Jožefa. V družini je vladal katoliški liberalizem. Oče ni maral duhovnikov, ni pa dovolil govoriti zoper nje. V družini so skupno molili rožni venec, hodili k maši ter prejemali zakramente – obhajilo vsaj dvakrat na leto. Med prvo svetovno vojno je oče umrl. Med drugo svetovno vojno in revolucijo se je postavil Jože na stran OF in je v gozdu glasoval za Janezovo likvidacijo. Slabih pet let nato pa so ga obsodili na ječo dveh let in na zaplembo premoženja. Pred materino smrtjo novembra 1948 je Jože kleče prosil mater odpuščanja.

Dekan Milavec je menil, da je bil Janez »duhovni sad apostolskega dela kaplana Janka Sušnika«.

Srednjo šolo je Janez obiskoval v Škofovih zavodih v Šentvidu. Maturo je z odličnim uspehom naredil 13. maja 1918, čeprav je bil že od 11. maja 1916 na fronti proti Italiji v tirolskih Dolomitih. Tam je skoro izgubil vid in to mu je silno otežkočalo življenje. Razpad Avstro-Ogrske je doživljal še v uniformi na Kongresnem trgu 29.10.1918 v Ljubljani. V predzadnjem letu življenja je to popisal v članku *Zlata obletnica samostojne Slovenije*

(Sij slovenske svobode 30.6.1969). Nato je vstopil v ljubljansko semenišče ter na univerzi študiral sholastično filozofijo in teologijo. Več kot od branja je prejel od poslušanja. Sošolec Jože Košiček je pripovedoval: »Prislonil se je h kolegom, ki smo večkrat glasno razpravljali o lekcijah iz filozofije, dogmatike itd., in vendar pri izpiti odnesel boljše točke kot mi. Že v gimnaziji je slovel zaradi izrednega spomina. Staretovo *Občo zgodovino* je kot prvošolec ne le prebral, ampak jo je znal tako, da je včasih celo profesorju zgodovine popravil med poukom kak 'lapsus linguae'.«

29. junija 1923 ga je škof Anton B. Jeglič posvetil za duhovnika. »V duhovsko službo je šel temeljito izobražen in pripravljen za duhovno pastirstvo v težki povojni dobi. Poslali so ga v »sršenovo gnezdo« - »sršenovo« zato, ker so tam dvigali glave »orjunaši« - na Mirno na Dolenjskem. Njegov stari župnik Vrankar je nekoč pripovedoval prof. A. Geržiniču: »Ko sem prvič videl njegovo nezatno osebo in nerodnosti podobno skromnost, sem se bal, da ne bo za no-

beno rabo, pa sem se hudo zmotil. Gospod Janez je svet in učen gospod.«

Z Mirne je odšel za kaplana v Šmarje-Sap pri Grosupljem. Obenem je poučeval še verouk na srednji šoli v Ljubljani. Kmalu ga je škof Jeglič imenoval za prefekta v Škofovih zavodih v Šentvidu (1929) z namenom, da bi se poglobljal v teologijo in napravil doktorat. Kot prefekt je »bil premočrten, brez ovinkov, jasen, odkrit, zahteven in pravičen. Pa pri vsem tem prijazen. Njegov nasmeh je vzbujal zaupanje. Prvi prefekt, ki sem mu lahko brez skrbi povedal naravnost, kar mislim. Bral je naše misli, naše duše. Že takrat je vedel, kje se rojevajo zametki skritega rovarjenja, ki druge pošiljajo v prve vrste. Kraljič nas je na njemu svojski način opozoril na koristna budala, oziroma na koristne naivneže.

Njegove svete maše! Brez patosa, skromno. Vse nekam tiho – ljubeznivo –, polno toplote. Že takrat smo čutili: za Kraljičem se skriva velika svetniška narava« (Tone Skubic dr. Žaklju 28.6.1980).

Od leta 1931 je bil kaplan pri sv. Jakobu v Ljubljani. Po imenovanju dr. Josipa Ujčiča za beograjskega nadškofa (1931) se je izpraznila stolica profesorja moralne teologije na teološki fakulteti. Ujčič je tedaj za naslednika predlagal dr. Kraljiča. Za to mesto sta vložila prošnjo še dr. Lenček in dr. Pogačnik. Profesuro je dobil dr. Lenček, kar je Kraljiča precej potrlo. Škof Rožman ga je nato imenoval za duhovnega vodjo v velikem semenišču (od 15.9.1937 do 31.12.1941). Župnik Janez Malenšek se je spominjal, kako se je silno dobri in potrpežljivi prefekt zanimal za vsakega od 120 bogoslovcev. »Njegovi nagovori niso bili zgolj teorija, temveč plod lastnega razmišljanja. Bil je silno konkreten in praktičen, pravo nasprotje njegovega naslednika dr. Truhlarja, ki je bil zelo bistroiden, a skrajno abstrakten in teoretičen«. Prevzel je tudi vodstvo semeniške Unionis Apostolicae. Ravnatelj semenišča Ignacij Nadrah je v svojih Spominih napisal, da je bil »dober in prijeten družabnik, poprej celo izvrsten tarokist, zlasti kot

kaplan v Šmarju«. 5. januarja 1942 pa je umrl kanonik dr. Alojzij Zupan in dr. Janez Kraljič je postal stolni kanonik.

V dvajsetih letih od posvetitve v duhovnika do odhoda iz Ljubljane je poleg naštetih dejavnosti Janez Kraljič izvrševal vrsto nalog. Bil je moderator marijanskih krožkov za različne poklice, posebej za visokošolske mladce; cenzor knjig; voditelj duhovnih vaj in rekolekcij; član več škofijskih svetov; član cerkvenega sodišča; asistent Katoliške akcije za matere in dijake; škofijski referent za Katoliško akcijo; zamisel KA je širil tudi v Gorici.

V Reviji Katoliške akcije je ves čas (1940-1944) odgovarjal za uredništvo in izdajatelja in bil med najbolj pogostimi sodelavci. Pet člankov obravnava Katoliško akcijo: In dubiis libertas (1940); Pija XII. In Katoliška akcija (1941); Ideje ne osnove naše Katoliške akcije (1941); Pravilnost naše Katoliške akcije (1942). Njegovo razpravljanje je vsebovalo tudi spraševanje vesti, npr.:

»Kronist se bo čudil dvema dejstvoma: Kako je bilo mogoče, da smo ob dvajsetih letih obstoja Katoliške akcije še imeli boj za abecedo Katoliške akcije, in kako je bilo mogoče, da smo si v časih strnjениh nasprotnikov, ob usodni uri za Cerkev in narod privoščili razkošje debat in zaviranje dela pri cerkveno pravilno ustanovljeni Katoliški akciji, ko bi se morali vsi v pravi krščanski ljubezni znajti pri takem delovnem načinu, ki ga je avtoritativno določila Cerkev.«

Zadnji Kraljičev prispevek v RKA predstavlja obširno obdelavo papeške protikomunistične okrožnice Divini Redemptoris (1943, takoj po italijanskem zlomu). V temeljitem razgledanem razpravljanju o komunizmu je zbral podatke o poteku in posledicah rdeče revolucije pri nas. Posebno klavrna je bila vloga naše inteligence. Avtor jo krepko in boleče oznamuje s temi besedami: »Veliko zlo je, da naša inteligenca po večini nima pravih socialnih pojmov in sanja o osvobodilnem boju, ko v resnici sebi in narodu koplje grob, ker v toliki meri tvorno in npravno sodeluje pri razrednem boju na strani

komunizma. Zgodovina jo bo sodila, da ni spoznala znamenj časa, ko bi bila njena dolžnost, da jih spozna. (...) Narod (...) sodi, da sta za narodni pokol naša srednja in visoka šola prispevali številno do skrajnosti izvežbano krvniško osebje.«

Dr. Kraljič je bil od leta 1936 spovednik v različnih redovnih družbah. Nepodpisana spovedanka, ki je pozneje postala redovnica, piše, da je bil Kraljič ustanovitelj posebne duhovne šole. »Njegov instinktivni vpogled v dušo spovedanke je bil izreden, nenavaden. Ni bilo položaja ali razmer, ki bi jih ne razumel.« Njegovo delovanje je »pustilo poseben 'impact' v predvojnih srednješkolskih in akademskih skupinah v Ljubljani«. Bil je prepričan, da je bodočnost Cerkve v versko globoko zasidranih laikih. Ti so lahko kakor redovniki s tremi obljubami v svetu in v svetni obleki. K škofjeloškimi uršulinkam se je vozil vsak ponedeljek. Od 80 redovnic se jih je pri njem spovedovalo nad 70.

Med vojsko je bil duša gibanja Preporod. Na prve petke v mesecu se je do zadnjih dni držal strogega posta, posebnih molitev in prošenj Srcu Jezusovemu za domovino.

Škof Rožman ga je prosil za sodelovanje pri smrtno nevarnem delu medvojnega reševanja Judov (kot smo lahko brali v decembrski številki DŽ). 9. aprila 1967 je inšpektor v San Franciscu Jack Rosenbaum objavil notico, da se je med vojsko bivši diplomat Ira Hirschmann z Adolfom Eichmannom pogajal za zamenjavo milijona Judov za 10.000 kamionov živih. To ni uspelo. Več sreče pa je imel diplomat Hirschmann z reševanjem 250.000 Judov na Madžarskem. Oglasil se je pri apostolskem odposlancu Angelu Roncalliju. Ta je dosegel, da so posebno mladim Judom izdajali krstni list za svobodo. Rosenbaumu je po tem članku Kraljič pisal:

»Vaš članek 9. aprila 1967 'Round Robin' me je zelo razveselil. V njem poročate o Ira Hirschmannu, prejšnjem diplomatu pri ZN, o takratnem papeškem nunciju Roncalliju (pozneje Janezu XXIII.) in o njegovem delu pri reševanju 250.000 madžarskih Judov. Vem, da je bilo

to res, ker sem bil eden izmed sodelavcev pri tej reševalni akciji. Bil sem tedaj jugoslovanski državljan in moj škof Gregorij Rožman je uredil, da je posestvo Lesno brdo pri Vrhniki zunaj našega mesta Ljubljane služilo kot zbirališče za judovske begunce, kakor so prihajali z Madžarskega preko Pragerskega v Ljubljano. Slovensko ljudstvo jih je hranilo in varovalo, dokler jih nismo v majhnih skupinah prepeljali skozi patrole in čez mejo v Italijo. Roncalli je bil v tistem času nuncij Pija XII., pod katerega pokroviteljstvo in odgovornostjo se je vse dogajalo. Vaša opomba tega skoro pozabljenega dogajanja je sprožila srečne spomine na mojega čudovitega škofa, ki je postavljal v nevarnost lastno življenje za druge. Hvala Vam, da ste povedali to zgodbo.«

Prihodnjič dalje

Deželo je zadela huda lakota. Ljudje in živali so bili v veliki stiski. Niso vedeli, kako bi si ohranili golo življenje.

V tej deželi je živel tudi pelikan, ki ga ni skrbelo za lastno življenje, kakor za življenje mladičev. Ti so dan za dnem zahtevali hrano, ki je ni bilo mogoče dobiti. Pelikan ni vedel nobenega izhoda več. V svoji veliki stiski si je s kljunom naredil v prsi luknjo in dal mladičem piti svojo kri. Ko je lakota minila, so lahko mladiči zleteli v življenje, stari pelikan pa je umrl. Svojo kri, in z njo svoje življenje, je daroval svojim mladičem.

Afriška pripovedka

Duhovno življenje je objavilo

JURE VOMBERGAR

MAREC

PRED 70 LETI (1939)

Kot duhovno pripravo na Veliko noč, izseljenski duhovnik in urednik DŽ Janez Hladnik vabi rojake **naj ne pozabijo na velikonočno spoved**: »Nič se ni treba izgovarjati s tem, da ne znate jezika. Vsak duhovnik bo rad pomagal tistemu, kateremu je beseda še neokretna. Samo potruditi se je treba do spovednice. Po slovensko se lahko spoveste v cerkvi Sv. Jožefa na Floresu vsak dan od 7. do 9. ure. Tudi pred in po službi božji na Paternalu in na Avellanedi. Tudi se nikar ne izgovarjaj, 'da nimaš grehov, ker nisi nobenega ubil in nobenemu nič ukradel.' Če si veren kristjan, moraš pristopiti najmanj enkrat letno k angelski mizi in prejeti sveto obhajilo. Prej pa moraš 'sebe dobro presoditi' in prositi odvezo pri sveti spovedi.«

»**Čudež na Brezjah.** Izredno zanimanje je zbudila med romarji 9-letna deklica Tončka Krajnik iz Godešič, ki je bila poldrugo leto hroma in slabotna, pa je med sveto mašo zopet shodila. Poprej je bila še pri sv. obhajilu. Hroma je bila po vsem telesu, le levica je bila še nekoliko gibčna. Oče in mati sta jo že četrtrič prinesla na Brezje k Mariji Pomagaj in zaupno prosila pomoči, kajti 11 zdravnikov, pri katerih sta iskala nasvetov, je izjavilo, da je otrokova bolezen neozdravljiva. Zbolela je pred poldrugim letom, ko se je prestrašila nekega psa.«

PRED 60 LETI (1949)

6 V dvorani pri sv. Juliji je bil **ustanovni občni zbor Slovenske fantovske zveze** (SFZ), katerega se je udeležilo nad 100 fantov. Avgust Horvat je utemeljil potrebo fantovske organizacije, razvil program in predložil v sprejem in odobritev pravila, ki jih je pripravljali odbor sestavljen. V tem odboru so bili še Janez Langus, France Grom, Franc Lobnik, Janez Kralj, Staniko Oberžan in Jože Prijatelj. Po posredovanju Janka Mernika SDB so fantom dali salezijanci na razpolago prostor v kolegiju Don Bosco v Ramos Mejiji.

12: Izšla je prva številka Šmartinskega vestnika, »glasila domobrancev in drugih protikomunističnih borcev«. Izdaja ga duhovni svetnik Karel Škulj, bivši župnik v Ribnici in narodni poslanec.

V postnem času je bil na Belgrano vsako nedeljo zvečer križev pot, postna pridiga ter priložnost za spoved. Pobožnost križevega pota je bila na Avellanedi in Paternalu (Paz Soldan 4924). Priložnost za spoved je tudi v župnih cerkvah po krajih Vélikega Buenos Airesa, kjer se je naselilo večje število rojakov: Ramos Mejía, San Justo, Florida, San Martín, Ciudadela in Montegrande.

PRED 50 LETI (1959)

Odnos zdravnikov do čudežev. Verni zdravniki priznavajo možnost čudežev in njih resnično dogajanje; neverni ne. Verni zdravnik namreč čudeže lahko preiskuje brez predsodkov, brezverec pa je vezan na svoj brezverni svetovni nazor. Nemožnost čudežev mu je nekaka dogma, osnovno načelo, od katerega ne odstopi, pa naj ima pred seboj še tako prepričljive dokaze. Skuša razložiti naravnim potom kot sugestijo ali izgovorom, da še ne poznamo vseh skritih naravnih sil. Slavni zdravnik Alexis Carrel je kot brezverec spremljal romarje v Lurd. Pred njegovimi

očmi je neko neozdravljivo bolno dekle nenadno ozdravelo. Svojim stanovskim kolegom je potem z dokumenti pokazal stanje bolnice pred romanjem in izvide popolnega zdravlja po romanju. Proforski zbor je sklenil: človeka, ki kaj takega pripoveduje in veruje, ne moremo trpeti med seboj. Moral je zapustiti univerzo. Odšel je v Ameriko in tam postal slaven. Ko v Franciji niso izobraženstva več tiranizirali brezverci, so Carrela poklicali nazaj, da je nadaljeval svoje delo kot dober znanstvenik in plemenit katoličan. (Ludovik Šavelj CM, Trst)

KRSTI, POROKE IN SMRTI

v slovenski skupnosti
v Argentini leta 2008

KRSTI: Fermin Jože Bajda - Ferrari, Helena Beltram - Petkovšek, Guilherme Fernando Arenhardt - Žužek, Luka Vladimir Žumer - Granizo, Valentina Šmon - Vilchez Hirschegger, Maja Lucija Filipič - Zupanc, Viktorija Aleksandra Cestnik - Modic, María José Dechant - Galjot, Eva Modic - Urbančič, María Paula Rode - Mussini, María Inés Rode - Mussini, Alenka Cecilija Tomazin - Negritto, Marjan Zupanc - Petek, Francisca Cappello - Urbanč, Luka Pérez - Žebre, Viktorija Karolina Bengochea - Cimato Šenk, Baltazar Berčič - Rome, Guadalupe Sol Zarnik - Ceballos, Julieta Lucija Fernández - Burja, Valentin Selan - Kopač, Mirko Danijel Žumer - Giorgini, Lourdes Dumerauf - Kosanc, Sebastijan Avguštin Vester - Bohinc, Nicolas Selan - Ceberio. (24 krstov)

POROKE: Aleks Tekavec in Lučka Petkovšek, Cristian Dujmovic in Andrejka

+ Odšel je + VLADIMIR PEZDIRC



V mestu Windsor v Kanadi, kamor sva se pred 14 leti preselila iz Argentine, je 24. oktobra 2008 zaspal v Gospodu moj dobri mož Lado Pezdirc. Ko mu je naš župnik Fr. Thom uro pred smrtjo podelil sv. maziljenje, je dejal: "Tako umirajo pravičniki!" Ko je prišel najin osebni zdravnik, da overi smrt, je rekel: "Živel je dostojanstveno – umrl je dostojanstveno!" Takoj sem pomislila, da si je Lado zaslužil nekrogolog svojega življenja, a koga naj naprosim zanj? Preživel je skoraj vse znance. Odločila sem se, da sama napišem spomine na njegovo mladost in v zahvalo Bogu za nadaljnih več kot 52 skupaj preživetih let v srečnem družinskem življenju. Imeli smo ga dolgo in nihče od nas ne bo pozabil njegove ljubezni do družine, njegovega zgleda, njegovega velikega optimizma do življenja, njegovih nasvetov in bogatih življenjskih izkušenj.

Lado se je rodil v Ljubljani, 7. januarja 1917, pod Gradom št. 1, kot drugi od petih otrok, očetu Jožefu in mami Frančiški Kure. Oba sta izhajala iz Črnomlja v Beli Krajini. Pred njim se je rodil brat Joško, za njim sestra Anica, ki je umrla eno leto stara, za njo sta se rodila še brata Mile in Slavko. Oče je bil krojač in nižji uradnik na davkariji. Šival je pozno v noč,

da družini ni manjkalo ničesar. Mož mi je vedno dejal, da je imel lepo otroštvo.

V osnovno šolo je hodil v Marijanišče in jo tam končal. Komaj 11 letni fantič je moral sam napisati prošnjo za vstop na škofijsko klasično gimnazijo sv. Stanislava v Šentvidu. En stavek se je nekako takole končal: "...da bo poslušal božji klic, če bo izbran za duhovnika." Podpisala sta se tudi mama in oče. Rad je povedal kot anekdoto, da se je prvič v življenju upal oporekati staršem. Rekel jima je, da bi raje študiral kje drugje, ker ne razume, kako naj posluša božji klic. Mislil je, da se bo tako rešil internata. Mama je globoko vzdihnila, oče mu je mirno odgovoril: "Midva te ne bova nič silila, ti bodi priden in čas bo že svoje pokazal." V začetku je pogrešal dom, mamino roko, ko ga je zjutraj pokrižala in lepih družinskih večerov. Počasi se je privadil na zavodsko življenje in se veselil učnih ur, ker se je rad učil.

Vsako leto na god sv. Stanislava je bil v zavodu praznik. Čakali so v špallirju prevzvišenega škofa dr. Antona B. Jegliča. Imeli so skupno sv. mašo, kosilo in dobili za posladek tri krofe. G. škof jim je vedno kaj vzpodbudnega povedal. V drugi ali tretji gimnaziji je bilo, ko je še posebno prisluhnil škofovim besedam: "Vsi veste, da so škofovi zavodi bili ustanovljeni za vzgojo in pripravo dobrih duhovnih poklicev. Ko danes srečam spoštovanega profesorja, uspešnega zdravnika, pravnika, cenjenega gospodarja na deželi in mi reče, da je maturiral v zavodih, sem tudi vesel." Od takrat je Lado še bolj vzljubil zavod, vračal se je vsako leto z veseljem v šolo, posvetil se je predvsem študiju klasičnih jezikov, za kar je bil posebej nadarjen. Bil je inštruktor mlajšim in sošolcem. Franc Sodja (imenoval ga je blejski France), France Košenina (France iz Jarš), Jože Cukale, misijonar, s katerim se je letno dopisoval, dr. J. Penca, dr. Žabkar so mu bili nepozabni sošolci. Ohranil je stike skoraj z vsemi. Veselil se je nedeljskih sprehodov, izletov na Šmarno goro in okolico, igral nogomet, sodeloval pri dramskem ustvarjanju. Spominjal se je rad tudi nepozabnih profesorjev

Zupanc, Marko Oblak in Veronica Morales Dutra, Ivan Vombergar in Metka Zavolovšek, Simon Vrečar in Estela Rodríguez, Aleksander Žužek in Marija Marta Luraschi, Emil Peter Černe in Mirjam Klemenc, Martin Francišek Hostnik in Marija José Pereira, Martin Žakelj in Marija Teresa Albornoz, Francisco Marini in Veronika Godec, Sebastián Vitriu in Ivanka Žakelj, Jože Matjaž Dobovšek in Andrea Fernanda Feliz, Danijel Marcelo Cestnik in Marija Cecilija Jelenc, Damijan Markež in Magdalena Irurueta, Martin Markež in Natalia Mitton. (15 porok)

SMRTI: Frančiška Ban roj. Tominc (92), Danila Bat roj. Rutar (92), Diana Romanelli roj. Berlot (26), Božo Eiletz (85), Štefan Bizjan (78), Marija Lončar (82), Lojze Kolenc (81), Ernest Hirschegger (92), Matjaž Maček (65), Ljudmila Mravlag roj. Božič (91), France Miklavc (77), Ivan Uštar (77), Tomaž Hostnik (55), Marija Benko (79), Alojzij Geržinič (92), Dano Šerko (94), Rezka Horvat roj. Krašovec (87), Kristina Žigart roj. Glinšek (101), Marjeta Stariha roj. Šparhagl (78), Joža Šturm (86), Ivan Žein (77), Marinka Rezelj roj. Mežnar (69), Regina Sawicki roj. Osterc (86), Marjana Gnjezda (93), Marija Komar roj. Ahačič (84), Henrik Bregar (87), Janez Duhovnik (83), Marjana Gladek (55), Vinko Lazar (82), Martina Devjak roj. Berčič (89), Sofija Cesare roj. Slokar (84), Lizeta Soler roj. Peric (107), Gabrijela Pregelj roj. Jurček (86), Tonka Vrečar roj. Uštar (71), Cristian Fuentes (30), Ana König roj. Pahole (86), Lojze Zakrajšek (87), Franc Meše (78), Viktorija Miklavc roj. Štefančič (71), Marija Hirschegger roj. Kranner (87), Lojzka Bavdek roj. Janežič (78), Franci Modic (60), Marjan Schiffrer (86), Marija Flisar roj. Drobnič (85), France Perko (82), Alfonz Lenarčič (80), **Janez Ogrin** (85), Ana Breznik (87), Miha Koželnik (90), Tilka Močnik roj. Grošelj (69), Erik Hodnik (88), Jože Repovž (95), Ljudmila Strgar roj. Durjava (88), Viktorija Lichtemberg (53), Guillermo Lichtemberg (18), Magda Mikelj roj. Kocjan (75), Marija Podlogar roj. Tekavec (87), Vladimir Pezdirc (91), Pavlič Anton (85), Dimnik Janez (89), Marija Cajnkar roj. Židan (88), Marjan Žigon (103). (62 smrti)

dr. Breznika, dr. Knifca, g. Šolarja, strogega prefekta dr. Jakliča, g. Miklavčiča. Maturiral je leta 1935 z odliko. Bil je najmlajši v tem letniku in edini Ljubljčan.

Takoj po maturi se je vpisal na pravno fakulteto in diplomiral leta 1940 z doktoratom. Na več krajih se je prijaval za juridično pripravništvo, a brez uspeha. Politično ni bil prav usmerjen, to je opazil že med študijem na univerzi. A tudi na ta leta je ohranil lepe spomine in dobre prijatelje, kot so bili dr. Jože Dobovšek, dr. F. Žebot, N. Koritnik, dr. T. Šimenc, arh. Simon Kregar, C. Kovač, dr. S. Štravs. Imeli so akademsko društvo, svoj športni klub in prirejali smučarske tekme. Večino smuči so izdelali sami, bile so nerodne in težke, posebno, ko so jih nosili v hrib. Med tem časom se je preživljal kot inštruktor in se zaposlil pri Glasbeni matici. Od tam tudi dobro poznanstvo z g. J. Osano. Skoraj vse te omenjene prijatelje sem tudi jaz srečala v življenju in ohranila sva v spominu nekaj nepozabnih srečanj: v Argentini, Švici, Sloveniji, Kanadi, večkrat v New Yorku. Rad mi jih je predstavil in mene njim.

Kot idealist, velik demokrat, nagnjen k liniji stražarstva, je med vojno in revolucijo kmalu spoznal, da se mora za nekaj odločiti. Odšel je k tržaškim domobrancem, kjer je že bil brat Mile. Zaposlil se je kot prevajalec štirih jezikov. V Trstu se je tudi srečal z dr. Milanom Komarjem, sosedom in prijateljem še iz Ljubljane. Ob koncu vojne se ni mogel prav odločiti. Vleklo ga je naprej v svet, a smilili so se mu starši v Ljubljani. Takrat so novi oblastniki vabili vse begunce, naj se vrnejo v 'osvobojeno' Jugoslavijo. Obljubljali so raj in svobodo! Vedel je, da ne bo tako, govorilo se je že v Trstu, kaj se se dogaja v Sloveniji, a se je vrnil. Takoj je spoznal, da ni naredil prav. Velika prevara Angležev, ki so vrnili domobransko vojsko Titovi Jugoslaviji, je bila resnična. Začeli so jih že mučiti in pobijati v Kočevskem rogu, Teharjah in drugod. Razbolen v svoji notranjosti je zvedel, da odhajajo iz Šentvidskih zavodov, katere je nova oblast spremenila v kazensko taborišče in izhodišče za poboje. Na prvih 'svobodnih' volitvah septembra 1945 je doživel še zadnje razočaranje.



V Kanadi v družinskem krogu ob 75-letnici

Pri volilni mizi se je srečal s sinom poznanega čevljarja. Ta je bil dober človek. Opozoril ga je, da ga iščejo in če ga dobijo zdajle pri tej mizi, pade še on v nemilost. Naslednji dan je bil spet v Trstu. Prijatelj mu je posodil avto in šofersko izkaznico, ter mu naročil, kje naj vse to pusti v Trstu. Takoj so mu povedali, da tudi njega že iščejo in najbolj žalostno novico, da so očeta takoj po njegovem odhodu zaprli. Mama mu ni smela prinesiti ne odeje, ne blazine, ne toplega perila. Oče je preživel zimo na vlažni plošči s čevljem pod glavo, lačen in premražen. Posledice je čutil do smrti.

Lado se je odločil, da mora drugam. Poizkusil je priti v Švico, kjer sta bila že dva dobra prijatelja, dr. Jože Dobovšek in S. Štravs. Preko Lago di Como sta ga dve dekleti prepeljali s čolnom na švicarsko stran. Uspelo mu je! Šel je v Zürich, se javil na policiji in zaprosil za azil. Najprej je bil lepo sprejet pri patrih v Einsiedeln – veliki Marijini božji poti. Pobil je na polju krompir in jesenske pridelke. Ko so pospravili pridelke na polju, je dobil po priporočilu patrov zaposlitev v Zürichu. Najprej je delal v podjetju Oerlikon in pozneje pri Standard Tel. und Radio. Delal je kot 'arbeiter' – delavec. Zaslužil je dobro. Lahko se je skromno preživljal, pomagal bratu Miletu v Bologni, kjer je študiral, in staršem v Ljubljani. Stanoval je pri dobri švicarski družini, domačnost in prijateljstvo pa

našel pri družini dr. J. Dobovška. Ga. Linca jim je vedno pripravila slovenski Božič in Veliko noč. Pri njih se je tudi srečal s škofom dr. Gregorijem Rožmanom in od takrat je Lado vedno in povsod pričal o duševnem trpljenju nedolžnega škofa, obsojenega po krivici v domovini. Koncem maja se je v Le Havre – Franciji vkrcal na ladjo Groix, ki je priplula sredi junija 1948 v Buenos Aires. Zaposlil se je najprej v podjetju Nestle, kmalu pa si je preko oglasa v časopisu poiskal službo v podjetju Atma S. A. kot prevajalec, pozneje pa kot šef oddelka za izvoz in uvoz. To je, kar mi je Lado povedal.

O velikonočnem času l. 1954 sva se po naključju prvič srečala, na poti iz službe. Ogovoril me je po slovenski in jaz sem ga iz radovednosti vprašala, od kod me pozna. Vedel je več o meni, kot jaz sama. Po dveh letih sva se pripravila na poroko. Ko me je moj starejši brat Jože pred poroko resno opomnil, naj dobro premislim, če bom lahko živela s človekom, ki je špartansko vzgojen, sem osupnila. Do takrat sem vedela le, da je špartanska vzgoja sinonim za strogo vzgojo. A sem se hitro znašla. Iz mene je kar kipelo, ko mu odgovorim: "Poglej, če v življenju srečaš človeka, ki je od nog do glave klasik, ljubi življenje, spoštuje vsakega človeka, je odprta knjiga znanosti, veren, načelen, optimist, olikan, srčno dober – in te ima rad, boji tisočkrat pozdravljena špartanska



Ob zlati poroki

vzgoja, ki prihajaš v moje življenje!" Moj dobri Jože se je zasmejal in mi rekel: "No ja, če ima Lado vsaj polovico teh vrednot, ki si jih naštel v svoji zaljubljenosti, te bom peljal k njemu do oltarja." Poročil naju je v San Martinu g. svetnik Karel Škulj, družinski prijatelj, septembra 1956.

Nepozaben dogodek je bil tudi ta: bilo je v novembru 1956, kmalu po vrnitvi s poročnega potovanja, ko dobi Lado vabilo, naj prideva na Pristavo – bila je neka slavnostna prireditel -, ker bi se rad z nama srečal g. dr. G. Rožman. Vedel je, da sva se poročila. Še predčasno sva bila tam. Povabil je naju v sobico. Prisluhnila sem sproščnemu in zanimivemu pogovoru med njima. Posvetil je nama več kot pol ure svojega časa. Ob slovesu prime najini desnici zelo močno in nama podeli svoj blagoslov. Lado mu reče: "Imate pa moč!", nakar naju g. škof lepo pogleda in odgovori: "Da bo le držalo!" Ko sem pred 21 leti obiskala Lemont in stala ob škofovem grobu, je bila jesenska nedelja, pršilo je in listje je odpadalo. Sklenem roki, da pomolim. V tistem trenutku mi pade lepo obarvan list na roko; dolgo sem ga hranila v knjigi.

Lado je bil presrečen, da si je ustvaril družino. Rodile so se nama tri hčerke. Rad je ponavljal in se zahvaljeval Bogu, da ima vendar za koga skrbeti. Ni veliko govoril, a veljalo je več, kar jim je povedal on, kot moje pridige. Stal jim je vedno ob strani, jih razumel. Vedele so, da jih neizmerno

ljubi, vedele so, da se študij ne konča z maturo, ampak s poklicem, vedele so, da če si ustvariš družino, mora biti božji blagoslov na podlagi velike ljubezni in odgovornosti. Vedno jih je bodril, jim pomagal in pravilno svetoval ob življenjskih preizkušnjah. Ko so si ustvarile družine in naju razveselile z enajstimi vnuki, je bil še bolj ponosen na svoj rod.

Kmalu po najini poroki je sprejel ponudbo švicarskega prijatelja, da stopi v 'štab' za organizacijo podružnice podjetja Texas Inst. Arg. Zasadil je skupaj s štirimi pionirji prvo lopato za temelj nove tovarne v Don Torcuato. Tam je nato delal od ustanovitve do upokojitve. Upokojil se je pri 74 letih. Posvetil se je svojemu poklicu z vsem intelektom in odgovornostjo, kot gerent mednarodne trgovine za izvoz in uvoz. Doživel je poslovne uspehe, bil deležen več priznanj, bil nagrajen. Pri vseh teh podvigih je ostal skromen. Čestitk ni sprejemal rad, a če je kdo omenil, da ve za kakšen uspeh, je odgovoril: "Če mi plačajo za delo, moram delati za podjetje vestno in pošteno!". V vseh teh letih je službeno veliko potoval, po obmejnih državah, po Evropi, Srednji Ameriki, največ po Severni Ameriki. V Texas je bil skoraj doma. Razen kakšnih letalskih zamud, je vedno prišel srečno na cilj in se vrnil srečno domov. Vedno je rekel, da ima srečo v življenju in božje varstvo! Življenje je teklo naprej. Lado ni bil društven človek, a je rad obiskoval slovenske prireditve. Kupoval je vse, kar je izhajalo slovenskega, pri Slovenski kulturni akciji, časopise in revije. Bil je veliki prijatelj misijonov in g. Ladislava Lenčka. Nadvse rad pa je zahajal v Carapachajski dom. Našel je veliko prijateljev, med katerimi smo preživeli nepozabne družinske nedelje. G. Ivan Žnidar je bil njegov frizer in prijatelj do najine izselitve. Povsod po svetu je rad pohvalil slovensko skupnost v Argentini, dobro organizirane domove, kulturne ustanove in šole. Dejal je, da obstaja čudež slovenstva v Argentini v zastojnem, požrtvovalnem delu, z veliko ljubeznijo do materinega jezika in do slovenskih korenin. Ko so se najine hčerke z zeti odločile, da poizkusijo uveljaviti svoje poklice

izven Argentine, je bil Lado prvi, ki jih je podprl. Obljubil jim je, da jih bova obiskovala. Monika je odšla v Španijo, Janika in Sašika pa v Kanado. V najinem domu ni bilo več živžava desetih vnukov, ki so naju pogosto obiskovali. Lado je obljubo izpolnil. V petih letih sva prepotovala skoraj letno – trikotno: Argentino, Španijo, Kanado ali obratno. Leta 1994 sva dobila rezidenco v Kanadi in v veliko veselje, enajstega vnuka. Tudi v Kanadi sva našla lepo prijateljsko družbo: Lojzeta in Marico Žagar – prijateljstvo še iz Argentine; Majdo in dr. Staneta Baha, Ladotovega prijatelja iz Bologne, ko je obiskoval brata Mileta; Vinkota in Ančko Bernik in še več znancev iz Slovenskega doma.

Lado je tudi mene navdušil za potovanja po svetu. Veliko sva potovala vse do leta 2002. Zanj je bilo to zadnje daljše potovanje. Hčerki Moniki je rekel, naj zdaj večkrat pride z družino na obisk, ker on ne bo mogel več potovati. Ob koncu tega leta je dobil kolaps in diagnoza je pokazala začetek Alzheimerjeve bolezni. Pred tremi leti si je zlomil kolk, se spet naučil hoditi s pomočjo terapevta in ob domači negi in pozornosti imel še kar lepo življenje. Zadnje leto je obležal, prenehal govoriti in se le z očmi in rahlim stiskom rok zahvaljeval za vse. Nikdar se ni pritoževal, ne pjamral. Vse je prenašal herojsko in vdano. Vem, da je v svoji zamaknenosti molil. Nikdar ni bil užaljen in če se mu je kdo opravičil – npr. jaz - je samo začudeno pogledal in rekel, da se ničesar, prav ničesar ne spomni.

Ko mi je vnuk Niki, poklicni filmolog, podaril lep, profesionalen film Ladotovega slovesa v cerkvi s sv. mašo in petjem, berili vnukov, prinašanjem daril, rekviemom in odhodom iz cerkve s krsto, katero je nosilo šest vnukov ob prisotnosti domačih, prijateljev Slovencev, sosedov, službenih kolegov, vse pod vodstvom našega dobrega župnika Fr. Thoma, sem prebrala napis:

"ZA VEDNO TATI – FOR EVER TATI"

Vse to je zaslužil in naj bo tudi Bog dober plačnik.

Žena Ljudmila Rezelj Pezdirc



iz naše kronike

METKA MIZERIT

Vsoboto, 18. oktobra, je v mali dvorani Slovenske hiše, **pod okriljem Slovenske kulturne akcije, PREDAVALA dr. NADISLAVA LAHARNAR** o temi »Kultura in ustvarjalnost«. Zanimivega predavanja se je udeležilo lepo število rojakov.

OTVORITEV PEVSKE SOBE V SAN MARTINU je bila v nedeljo, 23. novembra, na praznik Kristusa Kralja. Sv. mašo je daroval dr. Jure Rode za vse pokojne pevce zbora iz San Martina. Pel je pevski zbor pod vodstvom prof. Lučke Marinček Kastelic.

Po skupnem zajtrku v Domu so odšli v prostor, ki bo odslej pevska soba. Vse zbrane je nagovorila prof. Lučka Marinček Kastelic in povedala, da se bo prostor imenoval Soba svete Cecilije. Spomnila se je pokojnega svetnika Karla Škulja, ki je bil pobudnik, da se je pred šestdesetimi leti ustanovil pevski zbor. Zahvalila se je vsem pevcem za svestobo in ljubezen do petja. Predsednik Doma dr. Viktor Leber in pevovodkinja sta razvezala slovenski trak in s tem slovesno otvorila sobo. Dr. Jure Rode je blagoslovil sliko sv. Cecilije, zavetnice petja.

Isti dan je bila tudi **PREDSTAVITEV BROŠURE 60 LET PRVE SLOVENSKE MAŠE V SAN MARTINU**.

Knjižica vsebuje zgodovino naselitve v tem okraju, pozdrave in čestitke, pregled važnih dogodkov na verskem področju, imena duhovnikov in cerkvenikov, ki so delovali v San Martinu. Naslovno stran krasita fotografiji; črno-bela prve maše in barvasta ob 60-letnici. Tudi notranjost brošure krasijo fotografije raznih verskih prireditev. Brošuro sta pripravila dr. Viktor Leber in Marta Jenko Škulj in s tem prispevala k opisu zgodovine naše emigracije.

ZAKLJUČEK ŠOLSKEGA LETA V SLOMŠKOVI ŠOLI je bil v nedeljo, 30.

novembra. Zahvalno sv. mašo je daroval župnik g. Franci Cukjati. Pri sv. maši in na zaključni akademiji so bili tudi evropski poslanec prof. Lojze Peterle, veleposlanik RS prof. Avguštin Vivod z gospo in častni konzul RS g. Herman Zupan z gospo. Prepeval je otroški pevski zbor Slomškove šole pod vodstvom Marcela Brule.

Na začetku akademije je pozdravila častne goste in vse navzoče voditeljica šole ga. Mateja Hribar Šmalc ter podala poročilo o pouku in drugih dejavnostih učencev. Sledil je program, ki ga je napovedovala ga. Alenka Prijatelj Schiffrer. Nastopili so vsi učenci; recitacije so se vrstile s petjem. Prof. Lojze Peterle je učencem na orglice zaigral himno Evropske zveze. Dvanajst učencev je letos zaključilo osmi razred. Od njih se je poslovila razredničarka Marjanka Oblak. Tudi g. Franci Cukjati se je poslovil od odhajajočih učencev in jih spodbujal, naj ostanejo zvesti slovenski skupnosti. Za konec so vsi skupaj zapeli *Glejte že sonce zahaja* in si obljubili, da se bodo v prihodnjem letu zopet srečali.

Tudi **V ROŽMANOVI ŠOLI SO ZAKLJUČILI LETO** v nedeljo 30. novembra. Po sv. maši, ki jo je daroval dr. Jure Rode, so odšli v Dom na akademijo. Najprej je vse navzoče pozdravila voditeljica šole ga. Nina Pristovnik Díaz. Potem so nastopili učenci vseh razredov. Najmlajši so pod vodstvom Lučke Petkovšek Tekavec zapeli nekaj pesmi. Učenci 5. in 6. razreda so recitali pesem Knjiga. Pripravila jih je njihova učiteljica Saši Podržaj. Osmošolci so povedali pesem *Nebeški dar*. Od njih se je poslovila njihova učiteljica Magda Zupanc Petkovšek. Čestital jim je predsednik Slovenskega doma v San Martinu dr. Viktor Leber. Osmošolci so se s pesmijo zahvalili staršem in vzgojiteljem. Od šole se je poslovil tudi g. Janez Filipič, kot predsednik odbora staršev.

Voditeljica se mu je zahvalila za vse delo, ki ga je opravil.

Drugi del zaključka je bil v soboto, 6. decembra, ko so učenci **ponovili igro Mojca Pokrajculja** v režiji inž. Toneta Podržaja. Po igri je otroke **obiskal sv. Miklavž** in jih bogato obdaroval.

ZAHVALNA SV. MAŠA IN IGRA KEKEC IN MOJCA. V nedeljo, 30. novembra, so se zbrali učenci, učiteljstvo in starši **Balantičeve šole** pri zahvalni sv. maši v stolnici v San Justo. **Proslavili so tudi srebrnomašnika g. Francija Cukjatija**. Med mašo je prepeval otroški pevski zbor pod vodstvom Marije Štrubelj in Kristine Šenk. Nuška Drakslar se je v imenu verskega občestva zahvalila g. Cukjatiju za poučevanje verouka v slovenski šoli, za vso skrb, delo in trud z mladino in za vso duhovno pomoč. Pozdravil ga je tudi predsednik Našega doma prof. Karel Groznik.

Popoldne je bila v spodnji dvorani Našega doma šolska predstava in sice igra Kekec in Mojca. V glavnih vlogah so nastopili: Marjan Vombergar, Marija Pavla Mehle, Marko Šenk, Mikaela Oblak, Ivan Kržišnik, Valerija Oblak, Maksi Trpin, Katja Urbančič, Jana Urbančič, Matjaž Groznik, Igor Malovrh, Ignacij Mehle, Luka Ravnik, Lucijana Trpin, Danilo Žgajnar in Nace Kržišnik. Igro je režirala Danica Malovrh, pomagala ji je Marija Urbančič. Lepo sceno si je zamislil in izdelal g. Tone Oblak. Vsi igralci so svoje vloge odlično predstavili; občinstvo jih je nagradilo z burnim ploskanjem.

BALANTIČEVA ŠOLA JE ZA ZAKLJUČEK LETA PRIPRAVILA AKADEMIJO. Vsi so težko pričakovali zaslužene počitnice. Voditeljica šole ga Irena Pogljajen je nagovorila vse zbrane. Spodbujala je učence in starše, naj bi med počitnicami govorili čim več slovensko. Povedala je, da je sedaj čas za branje slovenskih knjig in petje slovenskih pesmi. Sledil je nastop najmlajših, ki so pristčno recitali in zaplesali. Prizor so pripravile Marta Petelin, Sonja Pogljajen in Ani Malovrh. Učenci prvega, drugega in tretjega razreda so zapeli dve pesmi



Zaključna proslava Prešernove šole na Pristavi in obisk svetega Miklavža. Foto Matjaž Čeč



pod vodstvom gdč. Anice Mehle. Predsednik odbora staršev Dani Zupanc se je zahvalil učiteljstvu za ves trud. Osmošolci, ki so se poslovili od Balantičeve šole, so se predstavili z lepim prizorom, ki ga je napisala Magda Skvarča Trpin in režirala Angelca Podržaj Miklič. Od osmošolcev se je poslovila gdč. Angelca Klanšek. Z izbranimi besedami jih je spodbujala k zvestobi slovenstvu in predvsem veri, po kateri naj uravnava svoje življenje. Vsak od odhajajočih je prejel knjigo v spomin. Učenci so dobili spričevala, oceno njihovega truda, pridnosti in znanja.

Zvečer je prišel sv. Miklavž, ki je obdaril pridne učence. Ti so se veseli vrnili na svoje domove.

ZAKLJUČNA PROSLAVA PREŠERNOVE ŠOLE NA PRISTAVI je bila v soboto, 6. decembra. Proslavili so tudi petinpetdeset let, odkar je gdč. Mija Markež ustanovila šolo. Vse navzče je pozdravila voditeljica šole ga. Veronika Zirc Boh. Nato so nastopili vsi učenci, od najmlajših do najstarejših s pesmimi in recitacijami. Za nastop je bila odgovorna ga. Nadi Kopač Grohar. Otroci, ki obiskujejo tečaj slovenskih folklornih plesov so

tudi zaplesali. V imenu osmošolcev se je poslovil Aleš Grohar in se zahvalil vsem, ki so jih učili vsa ta leta. Odhajajoče je nagovoril njihov razrednik Matjaž Čeč. Voditeljica šole se je zahvalila gospe Veroniki Žagar Petelin, ki se je poslovila od šole. Na dvorišču so učenci pokazali spretnosti v kotalkanju. Zvečer je otroke **obiskal sv. Miklavž** v spremstvu nebeških krilatcev in tudi nekaj peklenščkov je bilo zraven. Obdaril je vse otroke, pa tudi učitelje. Pristavčani so doživeli lep dan.

Tudi **V JEGLIČEVI ŠOLI »ABC« PO SLOVENSKO SO ZAKLJUČILI POUK** na skupni prireditvi 6. decembra. Letos je na šoli poučevalo devet učnih moči; voditeljica je bila prof. Pavla Grbec. Učenci so **NASTOPILI Z IGRO »MAČEK MURI«**. Razdelili so tudi spričevala, bili pogoščeni po slovensko, si želeli blagoslovljene božične praznike in srečno novo leto ter si obljubili: »Nasvidenje v novem šolske letu«.

ZVEZNI OBČNI ZBOR MLADINSKIH ORGANIZACIJ SDO-SFZ je bil v nedeljo, 7. decembra, v Slovenski hiši. Najprej je bila mladinska maša, ki jo je daroval g. Franci Cukjati. Po skup-

nem zajtku so imeli občni zbor, kjer so odborniki predstavili poročila o delu v leti 2008. Pri volitvah je bil izvoljen odbor, ki bo vodil mladinske organizacije v letu 2009. Člani odbora so naslednji: predsednica Sonja Rozina, predsednik Marjan Godec, podpredsednica Marjana Jakoš, podpredsednik Luka Kenda, tajnik Tomaž Vombergar; kulturni referenti: Tatjana Groznik, Mikaela Podržaj, Aleksander Žnidar; blagajnik Pavel Grohar; športna referenta: Tomaž Sušnik in Matija Belec; gospodarji Martin Zarnik, Leo Belec in Tomaž Kenda. Mladinskemu odboru želimo veliko uspehov.

»Jezus hoče v srce priti ...«
PRVO SVETO OBHAJILLO je prejelo 23 slovenskih otrok **V CERKVI MARIJE POMAGAJ** na praznik Brezmadežne 8. decembra. Veliko presenečenje so doživeli otroci in starši, ko je sv. mašo daroval kardinal msgr. dr. France Rode. Somaševal je delegat dr. Jure Rode. Pri maši je prepeval otroški zbor Balantičeve šole pod vodstvom Marije Krajnik Štrubelj in Kristine Škvarča Šenk. Pri pridigi je g. kardinal najprej nagovoril prvoobhajance in potem njihove starše, naj spodbujajo otroke, da bodo gojili evharistično življenje. Z darovi so otroci prinesli na oltar tudi duhovni šopek, ki so ga zbirali mesec dni pred prvim svetim obhajilom. Po končanem obredu so se prvoobhajanci fotografirali v cerkvi, potem pa šli na skupen zajtrk v jedilnico Slovenske hiše. Tu so od svojih katehetov prejeli tudi spominske podobe, ki jim bodo lep spomin na presrečni dan, ko je Jezus prišel v njihova srca.

POUK V BARAGOVI ŠOLI SO ZAKLJUČILI 8. decembra. Sv. mašo je daroval

g. Pavle Novak CM. V Hladnikovem domu so imeli akademijo. Najprej sta se od šole poslovila dva osmošolca in prejela darilo od učiteljice gospe Liljane Zidar Brulc. Od njiju se je poslovila voditeljica šole ga. Lucijana Servin Čeč. Za zaključen nastop so si zamislili zelo zanimiv program. Pregledali so pravice otrok, ki jih je lepo opisala gdč. Rotija Grbec. Otroci so nastopili kot predstavniki raznih držav: Japonci, Mehikanci, Indijanci, Slovenci, Američani, Arabci, Havajke, argentinski gavči ter drugi. Vsi so prepevali: *Skupaj laže rastemo*. Napovedovalka je naštevala pravice, otroci so pod vodstvom učiteljic petja gg. Anči Koprivnikar Rozina in Monike Urbanija zapeli: *Poglejte nam v oči*. Ga. Marija Koprivnikar, predsednica odbora staršev se je zahvalila učiteljstvu za njihovo požrtvovalno delo. Vsak je dobil šopek rož. Potem so učiteljice razdelile spričevala. Sledil je prigrizek, med katerim so si navzoči lahko ogledali ročna dela učencev, ki sta jo pripravila Boris Rot in Helena Cerar Rot.

ZVEZE SLOVENSКИH MATER IN ŽENA JE IMELA SVOJ REDNI SESTANEK v četrtek, 11. decembra. Vodila ga je predsednica ga. Pavlina Dobovšek; govoril je delegat dr. Jure Rode o pripravi na Božič.

»**Kako naj dosežem večno življenje?**« je bila vodilna misel **DUHOVNEGA SREČANJA MLADIH**, ki so ga imeli v soboto, 13. decembra. Organiziral ga je pater dr. Alojzij Kukavica in pastoralni svet za mladino iz vseh okrajev. Srečanje je bilo v prostorih zavoda Don Bosco v Ramos Mejiji. Zbralo se je 86 deklet in fantov. Srečanje je vodil duhovnik Pablo Caruso, ki je imel prvi govor. Videli so dva filma, o porušenju obeh stolpnic 11. septembra in o splavu. Duhovni voditelj jim je govoril o stanju današnje družbe. Imeli so čas za osebno premišljevanje in pripravo na spoved. Med sv. mašo, ki jo je daroval pater dr. Alojzij Kukavica, sta gg. Cukjati in Caruso spovedovala. Ob koncu so se mladi zahvalili vsem, ki so jim pripravili duhovno srečanje.

V nedeljo, 14. decembra, je bila **V SLOVENSKI HIŠI POLDNEVNA DUHOVNA OBNOVA ZA MOŽE**. Pripravo na božične praznike je vodil g. Pavle Novak CM.

Naslednjo nedeljo, 21. decembra, pa je bila **POLDNEVNA DUHOVNA OBNOVA ZA ŽENE**. Tudi to je vodil g. Pavle Novak CM.

ZVEZA SLOVENSКИH MATER IN ŽENA ODSEK SAN MARTIN JE IMELA BOŽIČNI SESTANEK v četrtek, 18. decembra. Božične misli jim je podal delegat dr. Jure Rode.

MINISTRANTI IZ VSEH OKRAJEV SO TABORILI V LUJANU v zavodu bratov maristov od petka, 19. decembra, do nedelje 21. Taborjenja se je udeležilo 43 ministrantov pod vodstvom g. Francija Cukjatija. Pri organizaciji so sodelovali še Andrej Golob, Marko Klareich in Mirjam Mehle Javoršek.

BOŽIČNI KONCERTI

Mešani pevski zbor San Justo je imel v predbožičnem času dva koncerta in sicer v soboto, 30. decembra, v fari Nuestra Señora de la Montaña v Tabladi in v nedeljo, 21. decembra, v Parroquia Nuestra Señora de Fátima v Lomas del Mirador. Zbor vodi prof. Andrejka Selan Vombergar. S svojim nastopom je zbor ponesel slovensko ime in sloves med domačine.

Slovenski pevski zbor San Martin je imel božični koncert v nedeljo, 21. decembra, v Slovenskem domu. Nastopila sta tudi otroški pevski zbor in dekleška skupina. Zbor vodi prof. Lučka Marinček Kastelic. S koncertom je zbor lepo pripravil rojake na praznovanje božičnih praznikov.

Tudi v moronski stolnici je bil božični koncert in sicer v ponedeljek, 22. decembra. Pripravila ga je **pevska skupina pod vodstvom Luka Debevca**.

POLNOČNICA V SLOVENSKI CERKVI MARIJE POMAGAJ je bila na božični večer. V cerkvi je že pred mašo prepeval Slovenski pevski zbor iz San Martina pod vodstvom prof. Lučke Marinček Kastelic in nas povedel v skrivnost božične noči, doživetje

rojstva Božjega Deteta. Maševal je delegat slovenskih dušnih pastirjev dr. Jure Rode, ki je na začetku blagoslovil jaslice. Skupaj smo molili desetko rožnega venca, *ki si ga Devica rodila*. Zbor je prepeval prelepe božične pesmi, na orgle je pevec spremljala ga. Anka Savelli Gaser. Pesmi so odmevale po cerkvi in dvorišču, ki so ga rojaki zasedli do zadnjega kotička. Pri pridigi je dr. Rode voščil blagoslovljene božične praznike; spomnil se je tudi vseh tistih, ki se zaradi bolezni ali starosti niso mogli udeležiti božičnega slavlja. Med mašo je bila priložnost za spoved in veliko vernikov je prejelo sveto obhajilo. Ob koncu smo vsi zapeli pesem *Sveta noč, blažena noč*. Po maši so si na dvorišču znanci in prijatelji voščili srečen Božič, se pogovarjali in obujali spomine. Na božični dan so bile po vseh slovenskih verskih središčih slovesne svete maše in v Domovih božični zajtrk.

BOŽIČNO SLAVJE V NAŠEM DOMU V SAN JUSTU. Na Božič je pater dr. Alojzij Kukavica daroval sveto mašo v stolnici, kjer so se zbrali rojaki iz vse okolice. Slovesnost bogoslužja je povzdignil Mešani pevski zbor San Justo, pod vodstvom prof. Andrejke Selan Vombergar. Po maši so se rojaki zbrali v zgornji dvorani Našega doma ob praznično okrašenih mizah. Program prireditve je napovedovala Ivana Tekavec, ki je pozdravila vse navzoče. Sledile so čestitke predstavnikov organizacij, ki delujejo v Domu. Pozdravili so: prof. Karel Groznik, Dani Zupanc, Nežka Lovšin Kržišnik, Veronika Marinčič, Ani Malovrh, Stane Mustar. Med petjem božične pesmi se je odprl zastor. Pokazala se je zasnežena zimska pokrajina s kozolcem, kamor se je zatekla sv. Družina. Vrstile so se priložnostne recitacije in petje božičnih pesmi. Ob koncu so vsi navzoči zapeli pesem *Sveta noč*. Lep program si je zamislila Mirjam Oblak, čudovito sceno je pripravil g. Tone Oblak (Ob tej priložnosti so se mu rojaki zahvalili za 50 let požrtvovalnega dela v Našem domu). Petje so vodile prof. Andrejka Selan Vombergar, Marija Štrubelj in Kristina

Šenk. Sledil je skupni božični zajtrk.

ŠESTDESET LET SLOVENSKEGA PET-JA V MENDOZI. Šestdeset let življenja je lepa doba, če pa je to obletnica nekega pevskega zbora, je dvakrat



lepša. Na sveti večer 1948 je sedem pevcev pelo pri večerni maši slovenske božične pesmi.

V nedeljo, 28. decembra, je Slovenski pevski zbor slovesno proslavil ta praznik. Slovenski dom je bil za to priložnost napolnjen; še v predverju in na dvorišču je bila množica rojakov, ki so navdušeno spremljali koncert. V teh šestdesetih letih je 190 oseb pelo pri zboru. Dvojezično povezavo prireditve je vodil Davorin Hirschegger. Stane Grebenc, najstarejši član zbora, je povedal uvodne misli. Zahvalil se je vsem, ki so v teh letih sodelovali pri zboru in vsem, ki danes pojejo ter jih povabil, naj bi ob koncu vsi nekdanji pevci zapeli dve pesmi.

V prven delu koncerta je zbor zapel sledeče skladbe: *pesem Mapučijev; Mayi tun papa inché; Serenata del 900; Trabajos de la viña*; (kitara David Bajda). Sledila je *Misa criolla*, kjer se je pevcem pridružilo osem članov zbora Martin Zapata. Solo je pel tenorist Ernest Bajda; kitara, čarango in bombo so igrali David, Sebastjan in Boris Bajda. V drugem delu so najprej čestitali trem pevcem iz prve zasedbe zbora: Mici

Bajda Grebenc, Stane Grebenc in inž. Andrej Haban. Odličje sta podelila Janez Štirn (pri zboru poje 50 let) in ga. Anica Grintal (predsednica zbora). Zahvalili so se tudi pevcem, ki danes živijo v Buenos Airesu: Mariji

Božnar Snoj, Marjeti Grilc Štefe in sestri Tončki Grintal.

V drugem delu so pevci zapeli: *Slovenska dežela; Oj, ta gora Kaninova; Pa se šliš'; Injen čeua jti gna; Goreči ogenj; Dajte, dajte*. Skupaj z bivšimi pevci pa še: *Večerni ave in Planinsko*.

Burno ploskanje je nagradilo pevce; občinstvo je bilo navdušeno. V imenu Društva se je zahvalil predsednik inž. Milan Nemanič. Tri generacije Bajukove družine so bili zborovodje; ravn. Marko Bajuk; prof. Božidar Bajuk, lic Marko Bajuk; Lenčka Božnar; Fernando Mejias; lic. Roxana Muñoz in današnji vodja lic. Mag. Diego Bosquet.

Ob napitnici *Kol'kor kapljic, tol'ko let*, so vsi navzoči dvignili kozarce in zaključili to čudovito slavje.

Staro leto so **PO SLOVENSКИH DOMOVИH POSLOVILI S** tradicionalnim **SILVESTROVANJEM**, z družabnim delom in skupno večerjo. Rojaki so si želeli veliko sreče v letu 2009.

ŠOLSKA KOLONIJA V CÓRDOBI. Kakor vsako leto, so se tudi letos slovenski otroci 3. januarja odpeljali

v Hanželičev dom. V cerkvi Marije Pomagaj se je po skupni molitvi od njih poslovil g. Franci Cukjati in jim želel srečno pot in Marijino varstvo.

V domu dr. Hanželiča jih je sprejela Rantova družina. Tam so se igrali, hodili na izlete, delali ročna dela, peli, se kopali v potočku, plezali na Zapato, šli do Kristusa in molili križev pot ter še in še. Izpoplnjevali so se v slovenskem jeziku. Praznovali so tretji sveti večer, ko so kadili in kropili po stavbah doma. V nedeljo so bili pri sveti maši, ki jo je daroval duhovnik Federico, otroci pa so sodelovali s petjem.

Kar prehitro je minil čas počitnic; morali so se vrniti v Buenos Aires, kjer so jih nestrpno pričakovali njihovi starši. V Slovenski hiši so bili pri maši, ki jo daroval g. Dane Vrečar. Bogu so se zahvalili za lepo preživete počitnice.

Kolonijo je organizirala Zedinjena Slovenija. Vodil jo je prof. Jure Urbančič s spremljevalci: Kristina Škvarča Šenk; Emi Urbančič Marušič; Marjana Jakoš; Erik Oblak in Marjanka Grohar.

Ovca je odkrila luknjo v ograji in se zrinila skoznjo. Vsa vesela je stekla v prostost in se veselila svobode. Tekala je in tekala, dokler se ni izgubila. Opazila je, da jo zasleduje volk, zato je še bolj tekla. Pred požrešnimi zobmi jo je rešil pastir, ki jo je odnesel na varno k drugim ovcam.

Pastirja so ljudje nago-varjali, naj vendar zadela luknjo, da le-ta ne bo zablajala ovce v prostost, toda pastir tega ni hotel storiti.

Ovcam je pustil izbiro: varnost ali svoboda.



malo za šalo...



CERVANTES je na stara leta potoval po Španiji. V podeželski gostilni je podvoril brhki krčmarici. »Gospod, oglasiti bi se morali pred tridesetimi leti, tedaj bi vas morda poslušala,« ga je zavrnilo dekle.

»Saj sem se oglasil, gospodična,« je odgovoril avtor 'Don Kihota'. »Našel pa sem vašo mamico, ki mi je rekla, naj pridem, ko bom starejši. To me je vzpodbudilo, da sem danes poskusil še pri vas.«



COLETTE - Francoska pisateljica Sidonie-Gabrielle Colette, avtorica komedije 'Gigi', je potovala s prijateljico po Grčiji. Prijateljica jo je hotela slikati pred razvalinami stebrov

starogrškega templja.

»Pazi, da se ne bo videl na sliki avto!« ji je zaklcala Colette.

»Prav imaš, to bi bil anahronizem.«

»Ne samo to, ampak moj mož bi bil prepričan, da sem jaz z avtom povzročila vse to razdejanje,« je odgovorila Colette.

DARWIN - Rado se zgodi, da spravi najpreprostejše vprašanje v zadrego tudi največjega učenjaka. To se je primerilo slavnemu naravoslovcu in učenjaku Charlesu Darwinu, ko mu je njegova mala nečakinja zastavila naslednjo uganko:

»Kaj ima mačka, česar nima nobena druga žival?«

Darwin je dolgo premišljeval in ugibal in se nazadnje vdal. Deklica je bila na moč vesela, da je spravila učenjaka v tako zadrego.

»Oh, dragi stric,« je dejala, »kaj res ne veš tega? Mucke vendar!«

UVOŽENO IZ SLOVENIJE

- Kučan odgovarja samo na svoja vprašanja, tujih ne sliši.
- Če bi si Hitler podaljšal brke, bi bil tak kot Stalinov dvojček
- Poslal sem prošnjo za vpis v KPS, odgovorili so mi: »Naslovnik neznan.«
- Tito je bil kritičen komunist; v Moskvi je v 30. letih pobil samo komuniste.
- Tito, Kardelj in Kidrič imajo spomenike, Maček, ki je skrbel za revolucijo, pa je po krivici pozabljen.
- Razložite, kako postane politik s tridesetletnim komunističnim stažem čez noč demokrat.
- Vislice te nahitreje spravijo na vrh.
- Faloti se zavohajo čez sedem hribov in dolin.
- Pahor bo preporočil Slovenijo, po vzoru Ropa in Potrča; to smo že videli.
- Današnjim novinarjem je težko. Včeraj so služili ideologiji, danes kapitalu, komu bodo jutri?
- Vsi pokojni komunistični generalni sekretarji so v peklu, samo Jelcin je v tajkunskih vicah.
- Političarko lahko oceniš, če analiziraš primernost in kvalitete njenega soproga.

DUHOVNO ŽIVLJENJE

SLOVENSKA VERSKA REVILJA - Izdaja ga Slovensko dušno pastirstvo
Direktor: mons. dr. Jure Rode - **Urednik:** Stane Snoj - **Člana uredniškega odbora:** Metka Mizerit in arh. Jure Vombergar - **Oblikovanje in prelom:** Rozka Snoj - Ramón L. Falcón 4158, C1407GSR Buenos Aires, Argentina - Tel: +54-11-4636-0841 - Fax: +54-11-4636-2421 - E-mail: dusno_pastirstvo@ciudad.com.ar - Registro de la Propiedad Intelectual N° 90.877 - **Tisk:** Talleres Gráficos VILKO S.R.L. - California 2750 C1289ABJ Buenos Aires, Argentina - Tel: +54-11-4301-5040 - E-mail: info@vilko.com.ar

POVERJENIKI: ARGENTINA: Dušnopastirska pisarna, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires. - **ZDA:** Slovenska pisarna, Baragov dom, 6304 St. Clair Ave., Cleveland 3, Ohio 44103, USA - **ITALIJA:** Trst: Marijina družba, Via Risorta 3, Trieste, Italia - **Gorica:** Riva Piazzuta 18, 34170 Gorizia, Italia. - **AVSTRIJA:** Naročnino pošiljajte Mohorjevi družbi v Celovec.

NAROČNINA: ARGENTINA: po raznašalcih: \$130; po pošti: \$170 - Bariloche: \$150 - **OBMEJNE DRŽAVE:** DŽ+BS: USD 90; brez BS: USD 65 - **AMERIKA:** DŽ+BS: USD 110; brez BS: USD 75 - **EUROPA:** DŽ+BS: €100; brez BS: €70; **OSTALE DRŽAVE:** DŽ+BS: USD 120; brez BS: USD 80. - Pošiljanje po več izvodov skupaj znižajo poštno stroške - **Denarna nakazila na bančni (ne osebni) ček na ime: Jorge Rode, Ramón L. Falcón 4158 - C1407GSR Buenos Aires, Argentina** - Duhovno življenje izhaja s podporo Urada za Slovence v zamejstvu in po svetu RS



Rana prebodenega Srca -

Škof Gregorij Rožman 33

V slovo - Škof Gregorij Rožman 34

Albin, škof - Silvester Čuk 36

Vsi so Božje kraljestvo, ki mi je

zaupano - François X. Nguyen

Van Thuân 36

Molimo s Cerkvijo - Nameni

Apostolata molitve 39

»Moja hči, tvoje srce so mi

nebesa« - s. Favstina Kowalska 43

Mi še ne poznamo sv. Jožefa

- Prevedel S.S. 45

Kako uskladiti Božjo previdnost

z zlom v svetu? - Tomáš Špidlík 46

Vpašujete - Odgovarjamo

- Lojze Kukovica 48

Nemški vojak - protestant in Marija -

Brat Albert Pflieger - Prevedel S.S. 49

Divje gosi nas učijo - S.S. 50

Praška izjava 51

Tveganje katoliške politike:

dr. Janko Kralj - Alojz Rebula 52

Msgr. Franc Bole - zlatomašnik

- Iz Družine 53

Kdo je bil dr. Janez Kraljič? 54

Duhovno življenje je objavilo -

Jure Vombergar 56

Krsti, poroke in smrti - Jure

Vombergar 56

Odšel je Vladimir Pezdirc -

Ljudmila Rezelj Pezdirc 57

Iz naše kronike - Metka Mizerit 60



Družinska nedelja v Slovenski vasi
v Lanusu - 5. oktobra 2008

Foto Boris Rot

Koncert pevskega zbora Lubnik iz
Škofje Loke na Slovenski pristavi.

Foto Matjaž Čeč





Foto Lučka Oblak Cop

